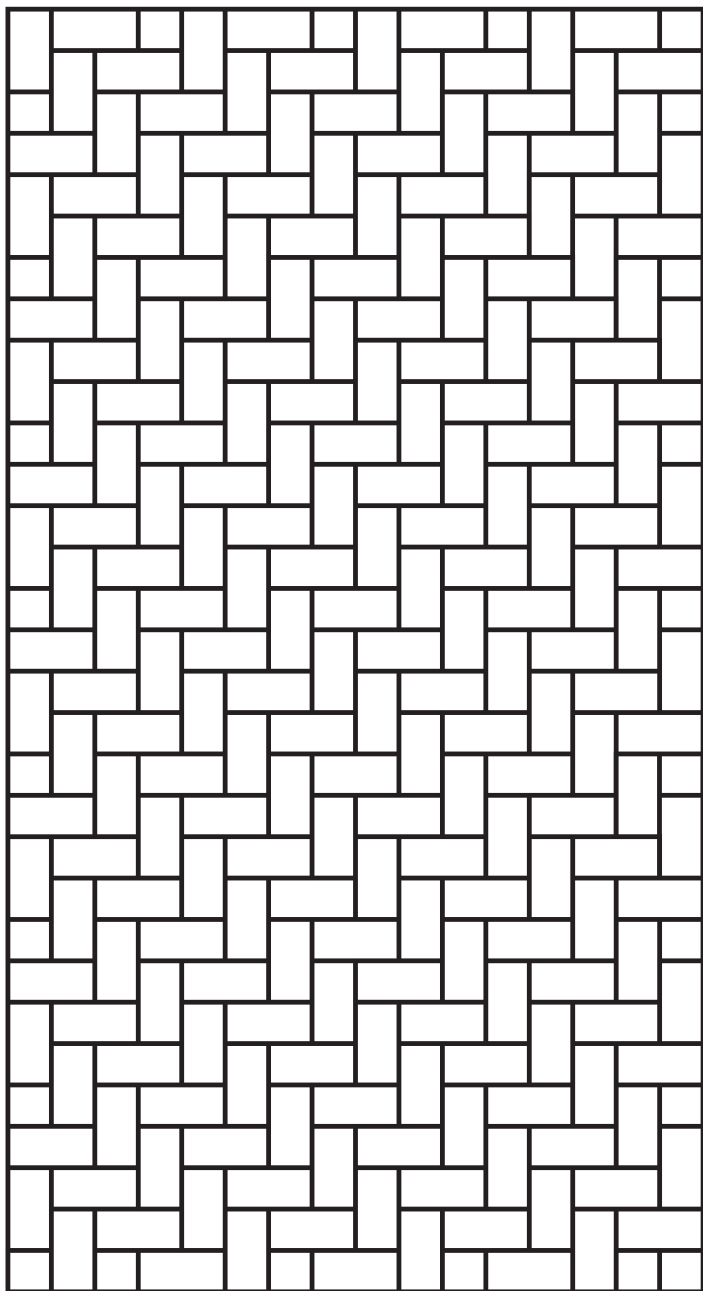

Omspelning
Replay
Uusintaotto
Repetición

Hami Bahadori
Moa Franzén
Ulrika Gomm
Minna Heikinaho
Behzad Khosravi Noori
Joanne Lee
Jaime Mena de Torres
Pia Sandström
Lena Séraphin

Omspelning
Replay
Uusintaotto
Repetición

7-22

Inledning
Introduction
Johdanto
Introducción

Lena Séraphin

23-141

the quick brown fox jumps
over the lazy dog 012

Hami Bahadori

flygande bäckasiner söka hwila
på mjuka tuvor 012345678

Moa Franzén

flygande bäckasiner söka
hwila på mjuka tuvor 012

Ulrika Gomm

albert osti fagotin ja töräyt
tti puhkuvan melodian 01

Minna Heikinaho

the quick brown fox jumps
over the lazy dog 012

Behzad Khosravi Noori

the quick brown fox jumps
over the lazy dog 0123456

Joanne Lee

benjamín pidió una bebida
de kiwi y fresa 012345

Jaime Mena de Torres

flygande bäckasiner söka
a hwila på mjuka tuvor 0

Pia Sandström

flygande bäckasiner söka
a hwila på mjuka tuvor 0

Lena Séraphin

TEXT SOM KONST är en hybridgenre som placerar sig mellan ord och bild. Denna samskrivning har som syfte att försöka gestalta en offentlig plats med ord. Nio konstnärer samlades i Ekenäs för att göra anteckningar på Rådhusorget under tre dagar i augusti 2017. Anteckningarna har sedan dess sammanställts till en sorts förteckning av torget, och Omspelning kan läsas som en skiss i ord eller en textuell iakttagelse.

Våra anteckningar tvinnas samman med varandra så att de följer ett gemensamt tidsförlopp istället för att presenteras en efter en. Tiden spelar alltså en väsentlig roll och påverkar manuskriptens utformning till bok. De nio enskilda texterna vävs ihop till en text på så sätt att de händelser som utspelas vid samma tidpunkt står inpå varandra.

Jag tänker att en definition av parallell är att aldrig någonsin mötas. Denna sällsamma existens bryts i boken då de samtidigt skrivna anteckningarna formas av eller till och med underställs tiden. En kan fråga sig om detta verkligen innebär att vi skrivit en bok tillsammans och ifall den sammanvävda formen är ett tecken på samskrivning. Svaret lyder: Det fanns en ömsesidighet i den skrivande stunden. Omspelning visar hur vi uppfattade en och samma plats med aderton ögon parade ihop till nio olika synvinklar.

Skribenterna är Ulrika Gomm, Hami Bahadori, Moa Franzén, Minna Heikinaho, Behzad Khosravi Noori, Joanne Lee, Jaime Mena de Torres, Pia Sandström och Lena Séraphin. Varje person har valt ett språk att skriva på och texterna har inte översatts. Tanken med att kringgå översättningar har en

grund i själva betraktandet av torget. Det är nämligen ogörligt att omfatta allt det som sker på en offentlig plats, vilket leder till en ständig avvaktan på någonting. Överblicken fattas konstant, med andra ord. En liknande oöverskådlighet etableras genom publikationens flerspråkighet – läsaren kan måhända få stå ut med sina språkliga begränsningar under läsningen.

Omspelning är en reflekterande text som handlar mer om empati och vittnesmål än om bedömningar. Att skriva på torget väckte frågor såväl som bekymmer, ty då en belyser något faller något annat i skuggan. Rådhusorget var ett segment som fyllde våra blickfält, men likaså var det en påminnelse om allt det som inte sker där och framförallt om alla de som inte korsar det.

En fråga som skrivandet ställde gällde urval. Eftersom det som sagt är omöjligt att notera allt som sker i ens omgivning blev skrivandet en följd av val, och att skriva på Rådhusorget handlade i stor utsträckning om att bli medveten om sina val.

Skrivandet ställde även en annan angelägen fråga som handlar om benämning, om hur handen som håller i pennan besitter makten att kalla någon för något. Omspelning är en övning i hur en kan förvalta den makten, omforma och avsäga sig den.

Omspelning inspireras av Georges Perec och hans experimentella bok "Tentative d'épuisement d'un lieu parisien eller", fritt översatt, "Försök att utmatta en plats i Paris". Perec observerade Place Saint-Sulpice i oktober 1974. Hans uppslag var att uppmärksamma det synbart betydelselösa och

att lägga märke till det som äger rum då ingenting särskilt händer. Perec antecknade datum, klockslag, plats och väder, och fortsatte sedan med att skriva en lista över det som skedde i hans blickfång. Han återvände under tre efterföljande dagar, och förvandlades själv stegvis till en av platsens återkommande figurer. Hans skrivarbete förvandlade i sin tur successivt det han iakttog; platsen blev en text och en skriftlig formering av ett offentligt rum. Omspelning ligger nära intill, trots ett avstånd på 2 295 kilometer och 43 år. Våra ansatser sammanfaller till mångt och mycket, med undantag av att Omspelning är en kollektiv skrivakt.

Att inte hinna anteckna allt det som sker avslöjar något om varseblivningens snabbhet, motorikens begränsningar och om hur ofullständig människan är som instrument. Det går inte att bilda ett register som skulle motsvara Rådhusorget. Däremot är Omspelning ett försök att göra en allmän plats tillgänglig i ord.

Till en början nämnde jag hur text som konst befinner sig mellan ord och bild. Platsen mellan bild och ord är ett läge en väljer som möjlighet att bilda ömsesidiga förståelser. Omspelning nöjer sig med enstaka ord, beskrivningar, kommentarer, urklipp, associationer och tilltal istället för att försöka mäta sig med en allomfattande bild av Rådhusorget. På så sätt går vi i förlagans fotspår, och gör det med förhoppningen att Omspelning kan fungera som ett förarbete till fortsatta samtal om det som händer då en kollektivt visualiserar en offentlig plats med ord.

Ett innerligt tack till curator Juha-Heikki Tihinen som var lyhörd för en konturlös tanke och gav den möjligheten att utvecklas till en undersökande process. Ett stort tack till Stiftelsen Pro Artibus som helhjärtat ställde upp för ett kollektivt gestaltat projekt.

Lena Séraphin

ART WRITING is a hybrid genre that is situated somewhere between word and image. The aim of this attempt at collaborative writing is to try to give shape to a public space using words. Nine artists were brought together in Ekenäs, Finland, for three days in August, 2017, to make notes while on the town square, the "Rådhusorget". These notes have subsequently been compiled into a kind of index of the square, and Replay can be read as a sketch in words or a textual observation.

Our notes are paralleled so that they follow a common time scale, instead of being presented one after the other. Time thus plays a pivotal role, and influences the shaping of the manuscripts into a book. The nine individual sets of notes are interwoven into a text so that events that played out at the same point in time are next to each other. I think one definition of parallel is never meeting. This strange existence is broken down in the book, with the simultaneously written notes reshaped by or even subordinated to time. The question can be asked whether this really means that we have written a book together, and if the interlaced form is a mark of collaborative writing. The answer is: There was a mutuality at the time of writing. Replay shows how we perceived one and the same place with eighteen eyes paired together into nine different viewpoints.

The authors are Ulrika Gomm, Hami Bahadori, Moa Franzén, Minna Heikinaho, Behzad Khosravi Noori, Joanne Lee, Jaime Mena de Torres, Pia Sandström and Lena Séraphin. Each person has chosen a language to write in and the texts have not been

translated. The idea of eschewing translations has its basis in the very observation of the square. It is, in fact, impossible to grasp everything that is happening in a public space, which gives rise to a constant sense that something is imminent. In other words, the overall view is constantly lacking. A similar absence of an overall view is established through the multilingual nature of the publication – readers may well have to put up with their own linguistic limitations during the reading.

Replay is a reflective text that is more about empathy and bearing witness than about making judgements. Writing on the Rådhusorget prompted questions as well as concerns, since, when we shed light on one thing, something else is cast into shadow. The square was a fragment that filled our field of vision, but it was equally a reminder of everything that does not happen there and, above all, of everyone who does not go across it.

One question that the writing posed related to choice. Since, as said before, it is impossible to write down everything that happens in one's surroundings, the writing became a series of choices, and writing on the Rådhusorget was to a large extent a matter of learning to be aware of one's choices.

The writing also posed another crucial question about naming and labelling, and about the way that the hand that holds the pen possesses the power to call someone something. Replay is an exercise in how one can wield that power, transform it, and renounce it.

Replay was inspired by Georges Perec and his experimental book "Tentative d'épuisement d'un lieu parisien", or An "Attempt at Exhausting a Place in Paris". Perec observed Place Saint-Sulpice in October 1974. His idea was to pay attention to the seemingly insignificant, and to notice what is taking place when nothing special is happening. Perec noted down the date, time of day, place and weather, and then went on to write a list of what was happening within his field of vision. He returned on three successive days, and was himself gradually transformed into one of the recurrent figures in the square. His writing work, in turn, successively altered what he was observing; the square became a text and a written rendition of a public space. It is not far from this to Replay, despite it being at a distance of 2 295 kilometres and 43 years. Our approaches match to a large extent, with the exception that Replay is a collective act of writing.

Not being quick enough to note down everything that is happening reveals something about the rapidity of perception, the limits of motor skills, and about how imperfect the human being is as an instrument. It is not possible to create a register that is equivalent to Rådhusstorget in Ekenäs. On the contrary, Replay is an attempt to make a public place accessible in words.

I began by mentioning how art writing exists between words and images. The space between image and word is a setting that one chooses as a possibility for constructing reciprocal understandings. Replay makes do with single words, descriptions, comments, excerpts, associations and

forms of address, instead of employing an all-encompassing image of the Rådhusstorget. We thus follow in the footsteps of our predecessor, and do so in the hopes that Replay can inspire continued conversation about what happens when a collective visualizes a public place using words.

Our heartfelt thanks to curator Juha-Heikki Tihinen, who responded to an amorphous idea, and gave it a chance to be developed into an investigative process. A big thank you to Pro Artibus Foundation, which whole-heartedly stepped up to carry out a collectively envisaged project.

Lena Séraphin

TEKSTI HYBRIDIGENRENÄ sijoittuu sanan ja kuvan väliin. Tämän yhteiskirjoituksen tarkoituksena on yrittää hahmottaa julkista tilaa sanallisesti. Elokuussa 2017 yhdeksän taiteilijaa kerääntyi kolmen päivän ajaksi Tammisaaren Raatihuoneentorille tekemään muistiinpanoja. Taiteilijoiden muistiinpanoista muodostui eräänlainen kuvaus torista ja tämä kirja. Uusintaotto on harjoitelma, jonka voi nähdä yhtä hyvin sanallisena luonnoksena kuin tekstuaalisena tekona.

Muistiinpanomme nivotaan yhteen tekstikokonaisuudeksi joka seuraa yhteistä aikajatkumoa, sen sijaan että tekstit esitettäisiin peräjälkeen. Aika näyttölee siis tärkeää roolia ja vaikuttaa tekstien muodostaman kirjan kokonaisuuteen. Yhdeksän erillistä tekstiä punotaan yhdeksi kokonaisuudeksi niin että samanaikaiset tapahtumat löytyvät lähekkäin. Pohdin sitä, miten rinnakkaisuus määrittyy käsitteenä sen kautta, että koskaan ei tapahdu kohtaamista. Kirjassa tuo merkillinen olemassaolon tapa rikkoutuu, kun samanaikaisesti tehdyt muistiinpanot tulevat ajan muokkaimiksi tai peräti ajalle alisteisiksi. Voidaan kysyä, olemmeko tosiaankin kirjoittaneet kirjan yhdessä ja onko yhteen nivottu muoto siten siis merkki yhteiskirjoituksesta? Vastaus kuuluu: muistiinpanoja kirjoittaessamme välillämme vallitsi vastavuoroisuus. Uusintaotto kertoo yhdeksän erilaista näkökulmaa samasta paikasta yhdeksän silmäparin kautta nähtynä.

Kirjoittajat ovat Ulrika Gomm, Hami Bahadori, Moa Franzén, Minna Heikinaho, Behzad Khosravi Noori, Joanne Lee, Jaime Mena de Torres, Pia Sandström ja Lena Séraphin. Jokainen meistä on valinnut

kirjoituksensa kielen, eikä tekstejä ole käännetty muille kielille. Ajatus kääntämättä jättämisestä perustuu itse havainnointitapahtumaan. Muistiinpanoihin on nimittäin mahdoton sisällyttää kaikkea, mitä julkisella paikalla tapahtuu; jokin jää kaiken aikaa havaitsematta. Toisin sanoen yleiskuvasta puuttuu vakio. Kieliversioiden puuttuminen synnyttää kirjaan samanlaisen yleiskuvan puuttumisen – kirjaa lukiessaan lukija voi joutua sietämään kielitaitonsa rajallisuutta.

Uusintaotto on pohtiva teksti, jossa on kyse pikemminkin empatiasta ja todistamisesta kuin arvioimisesta. Torilla kirjoittaminen herätti sekä kysymyksiä että huolta: yhden seikan valaiseminenhan merkitsee sitä, että jokin muu jää varjoon. Vaikka Raatihuoneentori täyttikin näkökenttämme, se oli samalla muistutus kaikesta siitä, mitä torilla ei tapahdu ja ennen kaikkea keitä sen poikki ei kävele.

Yksi kirjoittamisen esiin nostamista kysymyksistä koski valintaa. Koska kaikkien torin tapahtumien huomioiminen on mahdotonta, tuli kirjoittamisesta sarja valintoja. Muistiinpanojen tekemisessä olikin paljolti kyse omien valintojen tiedostamisesta.

Kirjoittaminen nosti esiin myös toisen tärkeän kysymyksen, joka koskee nimeämistä: miten kynää pitelevällä kädellä on kyky viitata ihmisiin eri sanoin, kuten mies, nainen, vanhus. Uusintaotto oli siten myös sen harjoittelemista, miten tuota kykyä voi hallita, miten sitä voi muokata ja miten siitä voi luopua.

Uusintaotto-projektin innoituksena on ollut

ranskalainen kirjailija Georges Perec ja hänen kokeellinen teoksensa "Tentative d'épuisement d'un lieu parisien", joka voitaisiin kääntää "Yritys kuvata tyhjentävästi eräs paikka Pariisissa". Perec havainnoi Place Saint-Sulpicen aukiota loka-kuussa 1974. Hänen ajatuksenaan oli havainnoida näennäisesti merkityksettömiä asioita ja panna merkille, mitä tapahtuu silloin, kun ei varsinaisesti tapahdu yhtään mitään. Perec merkitsi ensin muistiin päivämäärän, kellonajan, paikan ja säätilan ja jatkoi sitten luettelemalla kaikkea, mitä hänen näkökentässään tapahtui. Perec palasi paikalle kolmena perättäisenä päivänä, jolloin hänestä itsestäänkin tuli vähitellen yksi paikan toistuvista hahmoista. Muistiinpanojen tekeminen puolestaan muutti hänen havaintojaan: paikasta tuli teksti ja julkisen tilan sanoitettu muoto. Uusintaotto on hyvin lähellä Perecin projektia: vaikka etäisyyttä on 2 295 kilometriä ja 43 vuotta, ovat projektimme pitkälti yhteneväisiä lukuun ottamatta sitä, että Uusintaotto on kirjoitustapahtumana yhteisöllinen.

Mahdottomuus kirjata kaikki tapahtumat kertoo havainnon nopeudesta, ihmisen motoriikan rajoittuneisuudesta ja siitä, miten epätäydellinen ihminen välineenä on. On mahdotonta muodostaa rekisteriä, joka vastaisi Raatihuoneentoria. Uusintaotto onkin sen sijaan yritys tehdä julkisesta paikasta saavutettava sanallisesti.

Totesin aluksi, että teksti hybridigenrenä sijaitsee jossain sanan ja kuvan välimaastossa. Tila kuvan ja sanan välissä on paikka, jonka valitsee saadakseen mahdollisuuden muodostaa vastavuoroisia ymmärryksiä. Uusintaotto käyttää yksittäisiä

sanoja, kuvauksia, kommentteja, sitaatteja, mielen-
leyhtymiä ja suoraa puhetta sen sijaan, että
yrittäisi luoda Raatihuoneentorista kaiken katta-
van kuvan. Näin siis seuraamme alkuteoksen
jalanjälkiä siinä toivossa, että Uusintaotto voi
toimia inspiraationa tuleville keskusteluille siitä,
mitä tapahtuu, kun julkinen paikka visualisoidaan
yhteisöllisesti.

Sydämelliset kiitokset kuraattori Juha-Heikki
Tihiselle, joka otti hahmottoman ajatuksen omak-
seen ja antoi sille tilaisuuden kehittyä tutkivaksi
prosessiksi. Suurkiitos Pro Artibus -säätiölle, joka
ennakkoluulottomasti lähti mukaan yhteisesti
hahmotettuun projektiin.

Lena Séraphin

EL TEXTO COMO ARTE es un género híbrido que se coloca entre palabra e imagen. Esta escritura colectiva tiene como objetivo tratar de representar un espacio abierto con palabras. Nueve artistas se reunieron en Ekenäs, Finlandia para hacer anotaciones sobre la plaza Rådhusorget (La Plaza del Ayuntamiento) durante tres días en agosto de 2017. Estas anotaciones se han recopilado desde entonces en una especie de descripción de la plaza y Repetición puede ser leído como un bosquejo en palabras o como una contemplación textual.

Nuestras anotaciones están entrelazadas siguiendo un transcurso común del tiempo, en lugar de presentarlas una a una. Así pues, el tiempo desempeña un papel esencial e influye en la conformación de los manuscritos para formar el libro. Los nueve textos individuales se entretejen en un texto, de manera que los sucesos que acontecen en un mismo punto del tiempo están entreverados. Yo pienso que una definición de paralelo es nunca conectarse. Esta existencia singular se interrumpe en el libro cuando las anotaciones escritas están conformadas por el tiempo o incluso subordinadas a él. Uno puede preguntarse si esto implica verdaderamente que hayamos escrito un libro juntos y si es el caso, las formas entrelazadas son el signo de escritura colectiva. La respuesta es: Hubo una reciprocidad en el momento de la escritura. Repetición muestra cómo nosotros percibimos el mismo lugar a través de dieciocho ojos apostados en nueve ángulos visuales diferentes.

Los escritores son Ulrika Gomm, Hami Bahadori,

Moa Franzén, Minna Heikinaho, Behzad Khosravi Noori, Joanne Lee, Jaime Mena de Torres, Pia Sandström y Lena Séraphin. Cada persona ha elegido una lengua para la escritura y los textos no se han traducido. Esta idea de evitar las traducciones parte de la contemplación propia de la plaza. Es ciertamente inalcanzable abarcar todo lo que sucede en un lugar público, lo cual conduce a una constante espera de algo. En otras palabras, no se da una visión de conjunto permanente. Una imposibilidad de observación en conjunto similar, se establece a través de la multiplicidad de lenguas de las publicaciones – el lector, puede ser que tenga que permanecer con sus limitaciones lingüísticas durante la lectura.

Repetición es un texto de reflexión que trata más de empatía y testimonio que de valoraciones. Escribir en la plaza hizo surgir preguntas al igual que preocupaciones, pues al enfocarse en algo, lo otro queda en la sombra. Rådhusorget fue un segmento que ocupó nuestro ángulo visual, pero igualmente fue un recordatorio de todo lo que no sucedió allí y, sobre todo, de todos los que no cruzaron la plaza.

Un dilema que la escritura presentó se refirió a la elección. Ya que como se ha dicho, es imposible notar todo lo que sucede en el entorno, la escritura fue un resultado de elección, y escribir en Rådhusorget se trató en gran medida de ser consciente de las elecciones propias.

La escritura presentó también otro dilema urgente, que se trata de dar nombre, a lo que se ve, de cómo la mano que sostiene la pluma tiene el poder de nombrar a alguien como algo.

Repetición es un ejercicio de cómo uno puede administrar este poder, transformarlo o desecharlo.

Repetición está inspirado en Georges Perec y su libro experimental "Tentative d'épuisement d'un lieu parisien", "Tentativa de agotar un lugar parisino". Perec observó la Place Saint-Sulpice en octubre de 1974. Su idea era destacar lo aparentemente insignificante y notar lo que tiene lugar cuando nada especial sucede. Perec anotó fecha, hora, lugar y tiempo que hacía y continuó escribiendo después una lista sobre lo que sucedía en su espacio visual. Volvió al mismo lugar durante tres días seguidos y se transformó a sí mismo poco a poco, en una de las figuras recurrentes del lugar. Su trabajo transformó a su vez sucesivamente lo que observaba; los lugares se convirtieron en un texto y una representación escrita de un lugar público. Repetición le está cercano, a pesar de la distancia, 2 295 kilómetros y el tiempo, 43 años. Nuestros esfuerzos coinciden en muchos puntos, con la excepción de que Repetición es un acto de escritura colectiva.

No alcanzar a anotar todo lo que sucede pone en evidencia algo sobre la rapidez de percepción, limitaciones de las habilidades motoras y la insuficiencia del ser humano como instrumento. No se puede crear un registro que corresponda a Rådhusorget. Por el contrario, Repetición es un esfuerzo por hacer accesible un lugar público en palabras.

Al principio mencioné como el texto como arte se sitúa entre palabra e imagen. El espacio entre

imagen y palabra es un lugar que uno elige como posibilidad para generar entendimientos mutuos.

Para Repetición es suficiente con palabras, descripciones, comentarios, recortes, asociaciones y dirigir la palabra, en lugar de tratar de competir con una imagen completa de Rådhusorget. De esa manera seguimos la huella del modelo y lo hacemos con la esperanza de que Repetición funcione como el preludio para continuar la conversación sobre lo que sucede cuando una colectividad visualiza un lugar público con palabras.

Un agradecimiento profundo al comisario Juha-Heikki Tihinen quien atendió un pensamiento indefinido y le dió la oportunidad de desarrollarse hacia un proceso de investigación. Mil gracias al Fideicomiso Pro Artibus que de todo corazón apoyó el proyecto de representación colectiva.

Lena Séraphin

Måndag
Monday
Maanantai
Lunes

14

14

14

14

Augusti
August
Elokuu
Agosto

08:10 Rådhusstorget, en bänk vid Spruthuset

Sitter i skuggan vid en av torgets långsidor.
Morgontorg.

En dov stämma, en annan röst stämmer in,
skratt.

Sparvarnas läten. Kvitte och skrock.

En cyklist i illgrön jacka. En annan iklädd vit
overall har fått upp farten i Kungsgatans ned-
försbacke.

En cyklist i blå jacka vänder in mot back-
en och cyklar uppför den. Trampar. Den vit-
klädda rullade nedåt och cykeln skramlade.
Kullerstenar.

En cyklist i blå jacka åker nedåt längs
Kungsgatan. Svänger av till vänster på Gustav
Wasas gata.

Här är jag. Vad vet jag?

Hinner bara skriva en bråkdel av det som hän-
der fast jag skriver på.

Bilar kör in mot torget för att parkera.
Motoriserad koreografi.

Solljuset.

En person i orange tröja och svarta shorts jog-
gar förbi mig och svänger ner mot stranden.

Ljuset når torgets hörn och sprider ut sig i en bred kil.

Jag sitter i skuggan med en hund. Bänken var blöt av dagg då jag satte mig, tänkte att jag kanske skulle få det kallt.

Personen som joggar i orange tröja kom tillbaka och sprang bortåt längs Museigatan. Tittade på sin telefon.

Bilar, en vit paketbil parkeras på torget.

Torget sluttar.

En bildörr öppnas, två slås igen.

En cyklist i beige tröja cyklar förbi mig och upp längs Kungsgatan.

Sparvar i träden bakom mig.

Kölden kryper in i mig. Stiger upp för att byta plats.

Sitter nu på trappan vid en grå stenbyggnad. Trappan är rundad så att den sträcker sig runt husets hörn. Tre trappsteg. Sitter vänd mot Spruthuset och den bänk där jag började skriva. Ser inte bänken eftersom en personbil och paketbil skymmer.

Solen är varm. Stentrappan kall. Jag sitter på min ryggsäck.

En förälder med barn i vagn sneddar över den öppna platsen vid Spruthuset. De går bakom

reklampålen i hörnet och fortsätter sedan till vänster längs Gustav Wasas gata.

Människor som promenerar två och två, någon med ryggsäck, bilar, någon med en liten hund i koppel. De går in i turistbyrån i gamla stads-
huset.

Hungrig. Stiger upp för att promenera mot Torpet där jag övernattar.

13:00	sol	
	strålande	
	bänk	sittande
	högtalare	radioskval
		varmt
	strålande	
	blå himmel	rör mig
	asfalt	
	stenlagd	
	gata	
	höjdskillnad	
	övergångsställe	cykeldäck
	geting	
		går över
	skugga	
	målade blommor	
	asfaltstrottoar	
	cykel	
	låst	nedför
	kanten	
	betongyta	värmer
	till salu	
	solen	nedför
		trappan upp

fastighetsförmedling	
betong	
damfrisering	bilen startar
stängd	
apotek	
öppet	
hörna	röster
	finska
	går
förbi	
över	värmer
solen	
övergångsställe	
asfalt	sval
skugga	långsam
	långsamma
	steg
	vinden
till salu	
regnränna	
i asfalt	
låsta cyklar	
nedför trottoarkant	över
betong	
in i	solen
pelargoner	
röd	uppför
betong	över
stenrand	
röda	
bilar	
gustav wasa	
till salu	motorcykel
militärgrön	över

gatan	
av sten	
du är värd att må bra	
sten i asfalt	
randiga strumpor	
hängande malva	värmen
bänkar	samtalar
tourist	röster
	finska
ett varv	

13:29 havet

13:41 Banco en la esquina

Hace calor. El día es brillante.

Un cartel de helados posado sobre el suelo se balancea con un ritmo sinuoso.

La voz anciana de la mujer con la que comparto el banco domina la escena, aunque periódicamente se pierde entre el ruido de las ruedas que golpean contra el empedrado. *Demasiado tráfico.*

Podría parecer una plaza tranquila, pero el tránsito rutinario de un tráfico absorbente domina la escena.

13:52 El rodamiento sobre las piedras, cuidadosamente ordenadas, amplifica el ruido. El sonido tintineante de un vehículo eléctrico se intercambia con el freno poderoso de una bicicleta. De pronto, una caravana de furgones y camionetas atraviesan la escena, *¿será la hora del reparto?*

Treinta segundos de silencio. *No es verdad*, descubro el sonido constante de un motor. Al tiempo, *no sé cuánto*, el sonido se mueve aproximándose más y más hacia mí. Un gran camión veloz me sobrepasa, alejando consigo ese ruido monótono.

Diez segundos de silencio, *¿un placer irrepetible?*

Unos *jinetes correctamente ataviados* (cascos color negro y color azul sobre bicicletas nuevas) se aventuran entre el tráfico siendo solamente perceptibles con la vista, *son como caballos silenciados en el estruendo cotidiano*. Unas motocicletas también irrumpen en la escena. Sonidos graves o agudos, dependiendo del carácter y un niño que llora en el respaldo, mientras se vuelve para ver algo más que la espalda sudada del ciclista. En paralelo, corre el pitido de un vehículo eléctrico que gira tomando una nueva dirección, *¿no vuelve a casa?*

Como un milagro puedo oír el crujido de las piedrecitas al paso de unos zapatos rosas, *¿me estaré volviendo inmune a los sonidos toscos?* *Coches viejos que parecen camiones se combinan con el eco de las puertas golpeándose en un equilibrio de sonidos*. Sin embargo, en el movimiento de un anciano (pasos cortos para su talla, ritmo rápido), *no puedo oír el golpeo de los pasos*.

Monday

Pick a spot.

Start with what's in front of me.

I'm sitting in the shade.

I'm on the steps of the modern buildings that form the lower side of the square. There are two parking spaces reserved for people with disabilities and one is occupied by a burgundy mobility scooter.

It's a Royale 45 CITY 1500S Rally.

A father and daughter cross the square with bicycles. He's walking alongside, to the rear, his hand on her saddle offering a steadying touch.

The marketplace is largely given over to motor vehicles.

Perhaps thinking of Georges Perec's injunction to look for the most obvious everyday matters — and indeed his suggestion to consider what is “most colourless” — I start to identify the number of different coloured cars.

I see 4 red, 8 blue, 5 white.

5 are silver — some are perhaps actually lighter than the others so I wonder if I should name them differently...

There are 3 grey, 1 black.

There are others, but I think I'm not interested in cars and I can't go on.

Their tyres make distinctive sounds over the cobbles.

söderut. Grön bil lägger om ratten och styr österut, viker av och kör norrut, viker av och lämnar torget, västerut.

En duva flyger rakt mot mig. Den passerar över och skuggar min högra skrivande hand.

En skåpbil rullar på den högre delen av torget, den norra delen, i riktning västerut. Däcken möter den stenlagda gatan. Fyra mjuka svarta däck, fyrkantiga mjuka kullerstenar.

En kvinna cyklar i riktning mot mig. Hon stannar, kliver av på vänster sida i sin färdriktning och parkerar med framhjulet mot väggen. Hon faller ned cykelstödet, och går sedan runt cykeln till andra sidan. Hon tar tag i styret, backar och leder iväg cykeln med stödet nedfällt. Det är en damcykel som är lika delar lila och vit. Hon går norrut och försvinner sedan ur min sikt, västerut.

Två personer promenerar diagonalt över torget. De startade från kaféet i nordvästra hörnet och går i sydvästlig riktning. De går mot en mindre blå bil. Den ena är ett stöd för den andra. Den andra har käpp och lutar sig tungt mot den som stödjer. Promenaden har en särskild rytm. När de kommer fram till bilen öppnar den stödjande personen den främre bildörren på passage-rarsidan och hjälper den andra in. Därefter går personen runt bilen, öppnar och sätter sig vid ratten. Bilen backas uppför, svänger runt i en vid cirkel och lämnar torget österut.

En man i reflexväst har haltande gång, rör sig

i sydvästlig riktning. Han lämnar torget i det sydvästra hörnet.

En kvinna i blå arbetsväst kommer ut från apoteket på södra sidan och promenerar norrut.

14:00 Café C

Solen till vänster. Mycket ljus, skulle behöva en solhatt.

Ljudet av en lastbil som tömmer en tank på slagg. Kanske.

Konversationer intill.

Blicken på samma höjd som översta tvärlån i terrassens räcke.

Lastbilen åkte förbi. Det var en bil för kylvaror. Mycket tystare nu när den åkt bort.

Dricker en smoothie som är syrlig.

Två personer på var sin cykel. De svänger åt olika håll.

Tjuvlyssnar till höger och vänster men skriver inte upp det jag hör. De som talar stiger upp och går.

Skönt att luta sig mot räcket till vänster.

Ser på skyltarna på byggnaden till vänster. Restaurant, fastighetsförmedling, tandläkarstation och apotek. Vita bokstäver på grönt, vita bokstäver på blått och gröna bokstäver

mot husväggen. De lyser om kvällen, säkert.

Sugrör. Sörplande sug.

Ljud av bestick som skraller mot en tallrik.

14:04 I'm triangulating my location with that of the other writers when an elderly man returns to the mobility scooter, clutching boxes of medication from the pharmacy that's located behind me.

I'm still thinking about everyday colours.

This time it's the more distinctive buildings around the market square.

Buttery yellow with white windows. A mucky pink. A grubby beige, in the shade at least. One glimpsed through the trees is a creamy yellow. Another peachy with red roof and grey awnings. Pale green buildings behind.

The sound of terrible breathing. An older woman hanging on the arm of her friend. Coughing. Phlegmy.

My observations are parenthesised by people suffering ill health.

14:12 Under lönnen vid Spruthuset

På det lilla trädäcket framför mig fladdrar lönnkronans skugga, blå, omgiven av en ljusare aura. En blå bil passerar framför däcket, personen i passagerarsätet skrattar. Mellan däcket och gatan en rabatt med kärleksört och en tistelaktig växt med en vitgul frömjölig krona. Över gatan står fyra silvergrå, två röda, en guldfärgad och en mörkblå bil parkerad. Solen reflekteras på deras blanka motorhuvar och bländar mig. När jag flyttar blicken till lyktstolpen bakom bilraden följer reflektionens ljusfläck med, ett vitt spöke mot den svarta ytan.

14:13 My mind is already wandering.

I could pursue so many threads, devices and follow so many rules or constraints of the type familiar from Perec but I fail to sustain any of them.

Quite quickly I'm:

Getting bored.

Getting a numb backside.

Getting a pain where my back is leaning against the railings.

I start to worry about my ability to sit in the square for the duration of the project.

The registration plates here have 3 letters:

JJO, LIK, GLK,

BDB (a German car),

JHG, HLZ, TAG, XEI, ZLR, SKG, JFX.

I seem to keep coming back to cars.

What I look at is dictated by where it's possible to sit: actual seating, steps, kerbs, grass, rocks.

I can't write standing up.

What I look at is dictated by what is around me, but also by what I think to see.

14:20 Rådhusstorget, östra sidan

Ett par klädda i shorts utväxlar en väska mellan sig. Det är en svart axelremsväska. Den som tar emot hänger den diagonalt över kroppen. Axelbandet vilar på vänster axel, korsar över hjärtat och vilar på höger höft. De går sedan åt var sitt håll utan att säga något till varandra. De utbyter inga synliga blickar. Båda bär solglasögon.

Från min plats ser jag solen. Den står högt på himlen och strålar på min högra sida. Halva an-

siktet, axel och arm, ben och fot träffas av solen. Torget är en sluttning. Torget är en p-plats. Torget har olika ytstrukturer.

En vit bil startar och försvinner ut i öppningen i det sydvästra hörnet.

En vit hund rör sig långsamt. Pälsen är tjock. Tungan hänger ut, tungan är rosa. Bakom hunden syns en vagn med fyra hjul. Det är en rullator som en man knuffar framför sig. Mannen har svarta byxor, hans blick är otydlig.

14:22 I have ideas of sitting at the cardinal points, or of following the sun around the square.

I have ideas about using the names of buildings to generate sentences — a kind of Oulipian game.

So — STADSHUS:

Sun Traces Around Distinctive Shapes Having Unsettled Shadows.

I have ideas about using the registration plates I noticed earlier to generate writing in a ludic, Perecquian way.

14:25 Where should I start my story? Well, before starting to write I should inform you that I am going to tell a story, or perhaps a few stories. Maybe it is better to start with something that is on my mind: who would ever imagine that Sweden and Finland are in different time zones? Somehow, I knew this was so, but still it didn't cross my mind. So, I flew from Stockholm, took a bus to the railway station in Helsinki, bought a train ticket and sat and waited, and suddenly realized I'd missed my train. Yes, the time is different here. Perhaps it

wasn't a bad thing after all. I walked without a mobile or any virtual map to guide me. Having a map in your mobile is actually an interesting phenomenon; you don't need to watch the road signs, there is a constant small blue dot that lets you know where you are, and you don't need to talk to people either. You travel to a new city and a map knows where everything is and can give you directions. You feel you know the roads and places and directions even better than the locals. Well, it wasn't the case this time. My mobile was off. I went to a small grocer's, bought a bottle of water and asked for directions. The lady in the shop gave me a map, one of those tourist maps, which show the most important parts of the city but not the rest of it.

I asked, "Where am I on this map?"

She looked at the map, struggled with it a bit and then figured out that the place where I was, was not on the map.

"But," she said while pointing her finger at the part of the map with big named streets, "Don't worry! Just follow this street and you will find Rådhus torget."

I had to ask twice while walking to Rådhus torget, and realized that this was the first time I had asked for directions since I got my smartphone.

I was very close to the square, walking uphill; there were small shops on both sides of the street, and there I was, in the square.

Blue sky, warm enough to sit outside, and a smooth wind blowing calmly around. I start-

ed to look at the square. It was not like those fancy squares that you see in big cities. You might not want to take a picture of any of the buildings here. In the middle of the square there is actually a car park. Five red cars, two very blue cars, eight grey metallic cars, six dark colours, maybe dark blue or black or even brown. And one golden car. Ah, hold on, another golden car is passing by and now there are two golden cars parked there. Perhaps people here love golden cars.

14:26 Det blåser lätt, de lila och vita blommorna i krukorna på torget rör sig oregelbundet i brisen.

En person i en permobil och en humla rör sig synkront under ett ögonblick innan humlan dyker ner i kärleksörten. Gräset jag sitter på är torrt vid en första beröring med handflatan men en känsla av fukt stiger upp efter en stund.

Klockan är 14.26 och en kyrkklocka slår ett slag. De jämnt passerande bilarnas ljud dominerar mellan och över dem ligger ljudet av trädskronornas rörelse i vinden.

En trollslända flyger över tistelväxterna. En person i en svart t-shirt med texten "Think hard fight easy" tryckt i vitt på ryggen skjuter en barnvagn framför sig över torget. På min vita laptop, precis till höger om min högra hand, rör sig en liten röd spindel, på min handrygg landar en fluga. Jag blåser bort den, drar benen längre in under mig och rätar på ryggen.

En person i röd pikétröja låser upp en av de silverfärgade bilarna och startar motorn, billyktorna tänds och ljudet av en bilstereos bas ljuder och tystnar inom ett par sekunder. Bilen svänger ut från torget och försvinner bakom syrenbusken till höger om mig.

I gräset runt mig ligger bruna fjolårslöv mellan grässtråna, torkade lönnäsor, bitar av bark, inte en enda fimp. Jag biter plötsligt i ett litet svartpepparkorn som legat kvar mellan tänderna sen lunchen, smaken slår ut som ett klockslag i munnen.

14:28 *El rutinario transcurso* da paso al sonido de las hojas que, marcadas por el viento, se agitan. Otro vehículo eléctrico, también unipersonal conducido por una anciana: mismo color, mismo ruido. Una campanada acompaña la escena y, de nuevo, *el silencio que permite aparecer* el murmullo de una cafetería y de dos mujeres que conversan mientras escogen su camino.

14:30 Café CdM

Sitter inomhus på en vadderad bänk som är vänd mot torget. Två stora fönster med persienner. De är horisontellt ställda så att jag kan se ut.

Jag får sällskap. Två barn som äter örflar och en förälder som äter en ostsemla. Vatten.

Ett par kommer in. Båda är iklädda en randigt-tröja. Blå och vit. Och båda bär på en liten papperskasse. De är inte bosatta här, tänker jag.

Gul och brun bakelse på ett veckat papper. Min sked tvärs över tallriken. Det finns rester av bakelse på skeden. Jag skrev min sked fastän jag inte äger den.

Kylskåpen surrar på. Det är varmt ute, en lätt vind fläktar.

En av kunderna går ut och startar en svart minibuss. En annan kommer in, och ler så att två skrattpropar syns. Kunden går ut efter att ha växlat några ord med butiksbiträdet. Butiksbiträdet? Låter ålderdomligt. Försäljare. Kunder kommer, stannar och går. Välja, betala, äta, dricka, gå på wc (gratis för kunder).

Jag är kund. En kund som skriver och äter. Och går på toa.

Föräldern har en lugn röst. De går nu. Ute skinner solen.

Blyertspennan håller på att bli trubbig.

Jag såg J och J och P då jag gick tvärs över torget för att komma till detta café.

Då jag sträcker på nacken ser jag en kvinna stå tvärs över torget. Hon står i en fördjupning som börjar med några trappsteg och slutar vid en bastant dubbeldörr. Kanske av ek. Kvinnan står vänd snett mot mig med armen på ett räcke. Tyngden på ena foten, kontrapost. Nu går kvinnan mot torget. Hon väntade på någon. De kramar om varandra.

Människor går över torget i en rak linje från kortsida till kortsida.

Huset tvärs över torget. En bank. Jag vet inte var man går in i lokalen.

Om jag tittar till höger ser jag apotekets hörn och till vänster en gul byggnad.

En röd paketbil skymmer. En dekal på bilen.
Vit blomma med sex kronblad.

Jag är besökare och känner inte orten. Jag är ett
främmande ansikte här.

Ser M som skriver och tänker att M skriver på
ett annat språk.

Ser vi samma saker med olika språk?

Två kunder med långt hår, nej, fyra kunder
med långt hår.

Två bortglömda jackor hänger på krokar.

Snart går jag, nu.

14:38 I can't help but notice bits of English.
"TRAIN HARD FIGHT EASY," on a man's T-shirt.

A huge old Cadillac rolls past, its engine rattling
and leaving the smell of fuel in my nostrils.
It mixes with the savour of food from a nearby
restaurant.

Cars glint in the afternoon sun.
They make me squint.
Learner motorcyclists are being followed around the
square by a matt khaki VW van.

I realise I've forgotten to note the time for a while.
I've stopped worrying about the slowness of time
and have been enjoying just looking.

14:45 Rådhusstorget, östra sidan

Häriifrån syns himlen tydligt. Ovanför torget är den blå och bär på tre fluffiga moln. De svävar i nordöstlig riktning. Molnen gör så att himlen ser hög ut. Det ser ut att vara långt dit upp. Det ser luftigt ut. Den blå färgen är helt jämn över hela himlen. Ingen förändring i färgtonen. Fler moln är på väg in över torget.

15:01 Lövverksskuggan på trädäcket har krupit ner till däckets vänstra hörn. En citronfjäril fladdrar runt dess kanter. Vid kiosken till vänster bakom mig står två personer och gestikulerar skrattande. Fem blåvita parasoller är utplacerade vid sidan av grusgången som leder fram till kiosken, mellan dem fem tomma bänkar. En svart papperskorg. Klockan är 15.01 och kyrkklockan slår.

15:02 Klockan är 15.02 och ett par med varsin glass i handen går förbi framför trädäcket, en av dem skjuter en barnvagn. De stannar till några meter innan kiosken och en av dem tar av barnet en grönvit keps. Klockan är 15.03 och en moped river förbi på gatan, jag hör ljudet långt efter att den försvunnit ur synhåll.

15:07 I see some others on the path beneath the square, busy writing. I slowly walk by them. At first, I thought I should run towards them and say, "Ah, you are here! You are writing? I am going to start now, I missed the train because of the different time zones. Did you know we are in a different time zone?" ... But I didn't...

I found a corner. There is another writer sitting in front of me typing on her laptop like me, but the others that I passed were writing in their notebooks. For a long time, I used to write in a notebook. I still do. I enjoy the materiality of writing. The texture of the paper

and the pen, the angle of the pen in my hand. But if I want to actually be able to read the stuff that I have written, I should not write in a notebook. I have to confess my handwriting is not legible. Maybe because I enjoy the relationship between the materiality and the content of my writing, I forget that written text has to be legible. I always end up with a complicated text that doesn't make sense. So, I thought it would be better to type; like now, when I am typing this text. I am still jealous of people who can write legible texts in a nice handwriting. Ah, another red car just parked. Three in a row in front of me, looking at me. I think they are angry. Sometimes I think car companies consciously make cars angry-looking. If you look at old cars they are not angry. But new cars are all aggressive. I am sure that I can find a book about this.

I am sitting near a shop in a wooden house called Spruthuset. It sells clothes and textiles. They hang outside the shop. Pink and blue. One dark blue and white, with a white boat on it. Three birds are flying on top of the boat. They do not look like birds, they are more similar to an M with loose legs.

15:10 Pop-up. Up-Pop.

Finlayson Forssasta oli up ja pop, mutta nyt Forssassa ei ole enää tehtaita.

Nyt tämän torin laidassa on pop ja up.

Raatihuoneentorilla myyntitiloja myynnissä – tai tarjotaan vuokralle.

NEJ – NEJ. JAA!

Kolme muksua. Yhteishuoltajuus koirista?

– Ville kan jobba!

Ai, jaha. Kanske.

– Painoraja koiralle. Koira ei voi sietää vanhuksia. Vanhus ei voi sietää räksyttävää koiraa. Kun yks lähtee – niin lähtee toinenkin, siinä on sitten 80 kiloa voimaa. Kääpiökoira ja Espanjan vesikoira. Seurakoira, käyttökoira. Labradori on aika iso.

Tottelevaisuuskoulutus. Järjestys. Urokset ovat jumalattoman kovapäisiä.

– Entä ne koirat, joita pelätään. Ne hylkeen näköset. Saksanpaimenkoira. Susikoira. Belgianpaimenkoira on parempi, terveempi rotu.

– On niitä, joilla on koiria ja niitä, joilla ei ole.

– Iso tämä muutos. Muutos on ollut käynnissä jo useamman vuoden. Olen ollut yksinhuoltaja koko ikäni. Nyt voin kuitenkin olla vähän vapaampi ja luottavaisempi.

15:29 Vanha mies kävelee torin poikki. Kaksi poikaa pyöräilee, kypärät päässä.

Laiha mies, lyhyt ja hidas askel.

Toinen vanha mies. Lyhyempi kuin edellinen. Kesähattu ja keppi.

– Terrieri on metsästyskoira. Entä se labradori? Älä nyt houkuttele.

– Nuorempi veti korvat taakse ja alko tappelemaan. Ne vetää ihan perkeleesti. Voiko niitä opettaa? Ei, ne ei pystyny pidätteleen niitä, ei siten millään. Iso koira vaatii rahaa tonnin tai pari.

Kaksi voipullaa, pyöreät muodot.

Kun autoon mennään, vanhempi menee aina edeltä.

Tatuoitu jalka, vahva pohje. Teräväkärkiset kengät, kopsaavat korot.

16:01 Escalones frente a “stadshus”

Su mirada inclinada y elegante se destaca con sombras amarillas. Es estable y horizontal, al mismo tiempo que ligero. Sus ventanas se salpican entre columnas insinuadas que dan forma a una especie de ritmo combinatorio uniforme. Seis mástiles brillantes flanquean la entrada, entre los cuales uno tiembla muy nervioso.

16:05 Olen yksin kahvilassa. Miksi?

Onko kahvila suljettu?

Kolme varpusta seurana pöydän alla. Torilla autoja. Liikkuva mies, liikkuva auto.

Kaksi pyöräilevää poikaa ja yksi kirjoittaja kulkevat ohitse.

Autot vähenevät, tila avautuu.

Mies mobiililaitteen kanssa. Aasialaistaustainen pariskunta.

Yhteyksien päässä, pääsemättömissä? Välissä, välineellinen yhteys.

Katse kuitenkin tässä. Hetki jaetaan yhteisesti. Pieni, ohikiitävä välähdys.

Tori autoineen päivineen. Autojen mielenosoitus. Torin valtaus. Automarkkinat. Markkinoilla ei ole ihmisiä. Ei markkinoita, ei ihmisiä vaan autoja. Ihmiset välineissä, välineillä – välitilassa.

Yksitoista autoa torin laidalla: valkoinen mainosauto, kaksi mustaa Volvoa, pari vihreään viihtävää Toyotaa, ehkä yksi Ford.

Toisella torin sivulla autoja, parikymmentä.

Mobiililaitemies katsoo tänne. Suoraan. On irti laitteesta. Väistän katsetta.

Juon kulauksen vettä. Varpunenkin tuli seuraksi. Laitemies hiplaa korvaansa. Kävikö laite tylsäksi? Varpunen hyppää sohvalle, vierelle. Laitemies hakee pahvimukilla lisäkupin kahvia. Sen voi tarvittaessa ottaa mukaan.

16:14 *Nada capta mi atención.*

16:17 Primer banco a la derecha de la puerta de “stads-hus”

Busco otro lugar que estimule mi percepción. Un minibús-taxi, oscuro y algo misterioso recoge a tres señoras que saludan en finés mientras las puertas permanecen abiertas. El color del vehículo se integra con el piso, gris asfalto. Así mismo, el empedrado, la acera y los bordillos respetan la misma gama cromática. En medio de todo, una turista con plano y cámara en mano salpica el cruce de color, blanco y grana intenso.

16:29 De una de las ventanas emana una canción finlandesa *que amuebla la escena*: coches decorados con negro mate, negro brillante y negro tenue que son gobernados por jóvenes con gorras, adultos con bolsas rojas o con helados en las manos. En la acera opuesta una mujer espera a que su perro orine debajo de un banco mientras ella *refleja un gesto rutinario en su rostro*. Pocos metros después, la farola central de la plaza también *se descubre como un lugar interesante donde reposar la mirada*, al tiempo que el perro sigue con sus quehaceres. Apoyada sobre *el tronco de metal*, ella desvía la mirada hacia una niña solitaria mientras otra, aún más pequeña, *baila* las manos cuando es empujada a través del aparcamiento que ocupa la mayor parte de la superficie de la plaza. Junto a ellas, apenas dos o tres personas atraviesan la plaza cada varios minutos y el tráfico a lo largo de la calle principal permanece estable.

16:36 Dos muchachas completamente de negro *destacan su paso*: fondo amarillo detrás de dos *elegantes* figuras oscuras. Su caminar *distinguido* se entrecruza con una mujer que empuja un carrito, *¿será la hora de ir al parque?* Estático, otro adulto vigila a su hija esperando la llegada del resto de la familia. Más niños y niños se unen a la cita para tomar la misma dirección a través de la plaza. Continúan apareciendo infantes acompañados de mayores.

16:38 Se mantiene el trasiego de vehículos en un vai-

vén uniforme en el que también persisten, de vez en cuando, algunos ciclistas. Un coche grande, *desproporcionado*, va y viene de un lado a otro, *¿será cuestión de dejarse ver?*

Más familias llegan a la plaza, aunque esta vez parece que se trata de otro género: *cartografías en las manos y un caminar indefinido, el impulso motivador del descubrimiento.*

16:47 El mismo coche de ruedas desproporcionadas, *¿se habrá perdido o se trata de una exhibición rodante?*

16:51 Sentado bajo el árbol en el césped

Mantengo la horizontalidad del punto de vista, pero en un espacio más fresco.

Una pareja de muchachos recorre la plaza, *parecen adolescentes*, sin embargo, ciertas pistas *anuncian* lo contrario: abren las puertas de un coche, suben y abandonan el lugar. Al paso, ella me mira con un rostro extrañado entre la *jauría* de otros *pos-adolescentes conquistadores* que *a lomos* de sus motocicletas de montaña *sumergen en un ruido estrepitoso el sector*, *¿será el tiempo de los pos-adolescentes?*

Una turista con ropa deportiva y, *aparentemente ajena al rumor* de la plaza, abandona la oficina de información. Se trata de aquélla que esta mañana me preguntó, *agobiada*, por el tren a Tammissaari.

Mientras, en la lejanía, se oye una campana al paso de otra familia que acude en la misma dirección que el resto.

16:59 Purple and white petunias,
Purple verbena bonariensis.
Purple catmint
Fill the planters and borders. Piped music fills
the air.
Another, different Cadillac passes.

17:00	bänk	dansband
	medsols	blås
	övergångsställe	
	vattenavledning	
	bil	
	bil	
	parkering	
	liten moped	bensin
	litet barn	röst
	korsar	
	betong	röster
		finska
	onsdag	
	lördag	
	parkeringsförbud	
	svenska	
	fem små rätter	
	strömsö	
	299.000 euro	
	metallräcke	svalt
		bris
	damfrisering	bildörr
		motorstart
	apotek	

pelare	bländad
gatuområdet reserverat	
onsdagar	motorljud
lördagar	
övergångsställe	skugga
cykelställ	motorljud
	bildäck
gatusten	
oljefläckar	
mossa	
torrt gräs	
himmel	
blå	
blå	
vatten	
blått	
vass	
asfalt	
fysioterapi	moped
	steg
stuprör	
smärtlindring	
betongkant	
blå bil	
fina lina	
glasparti	
rollator	
thuja	
torr	
skoputs	
medlem	
parkering förbjuden	
gatubrunn	
blomsterarrangemang	

cykel
 röd
 hund
 snubblar
 trottoarkant
 över gatan
 10-17
 syrén
 grus
 stenparti musik
 lyktstolpe
 feministisk sommar musik
 glass

17:05 De nuevo el mismo coche negro mate ocupado por *pos-adolescentes*, la *diversión radica en deambular ordenadamente por el pueblo con las ventanillas bajadas*. Al fondo, en los bajos de un edificio de líneas modernas, varios negocios se destacan en la zona porticada: un restaurante asiático y una farmacia, los únicos abiertos.

17:14 Los mismos *pos-adolescentes* en el coche. La música se mantiene *susurrante, voces y melodías que evocan un paisaje cinematográfico*. Diez minutos parece ser el tiempo necesario para completar la rutina. Gorras blancas, gafas de sol y brazos caídos por fuera de la ventanilla, *una imagen importada en un lugar propio*.

17:16 karta

17:16 Lists I could write:

Of the thoughts had whilst sitting
 Of the sounds heard
 Of the surfaces underfoot
 Of the materials from which the square is
 constructed
 Of the numbers I can see
 Of the forms of transport
 Of the street names
 Of the different foods available
 Of the things people carry — babies, bags, dogs
 Of aspects that seem different to home — the gutters
 cut into pavement, the fabric of the roofs
 Of the houses for sale listed in the estate agents'
 windows
 (I imagine what it would be like to live here.)
 Of the clothes people are wearing
 Of the things I've thought of listing.

17:19 Young men are driving slowly across the square
 looking to see who's there, and what, if anything, is
 happening.

17:20 La tranquilidad del lugar, en intervalos breves, se
 interrumpe en el rodar de los neumáticos y en el
 juego de dos niños que atraviesan la plaza, solos.

Entre el ir de las personas, una vez más el
 mismo vehículo con *pos-adolescentes felices e
 iluminados por la grandiosidad de un coche caro*.
 Detrás, un tercer ocupante les acompaña cabiz-
 bajo, *probablemente ensimismado en la pantalla
 de su teléfono*. Tras ellos, en el borde del apar-
 camiento una niña adopta diferentes posturas
 frente a la cámara de quien parece ser su madre,
interpreta formas completamente estáticas junto
 a los maceteros de flores púrpuras y blancas, ¿se-
 rían éstas las estatuas de la plaza?

17:30 Vid apoteket, på stenterrassen

Fem fingrar om en mörkblå penna. En hand mot sidan, en hand till stöd för anteckningsboken. Min skugga, som försvinner in i skuggan huset kastar. Fyra fötter, två i vita tygskor, två i svart läder, går rakt på den. På asfalt, tre nedtrampade tuggummin, grå nu, redan stenlika.

Det växer små tuvor av gräs mellan trottoarens asfalt och dess stenkant. Nedanför den går två vita linjer och mellan dem symbolen för en rullstolsburen människa. Jag hör två röster bakom mig: "Where are you?". Ett skratt, ljusare. En svart bil passerar till höger om mig, jag hör gatstenarna vibrera. Jag känner mig själv vibrera.

17:30 Detrás de esta escultura viviente, dos pértigas rígidas *parecen dibujar una puerta, como la indicación que rememora una muralla antigua*. La punta está recubierta de indicaciones y el hueco que queda entre las distintas placas *da forma a marcas invisibles de interés*: una bandera que corre *en paralelo* a las copas de los árboles lejanos o un árbol ancestral *que observa* la vida de la plaza.

17:40 *Igualmente existen otras señales invisibles en la plaza*: monopatines que se cruzan con bicicletas *dibujando una X* o paseantes que se detienen siempre en el mismo lugar.

17:48 As I search for different places to sit I hope not to draw attention to myself—I don't want to draw attention to myself. Maybe it's a bit dubious trying to be incognito, since it makes me even more voyeuristic.

I'm thinking of the absence of people sitting on the street begging here, as happens in towns and cities in England, who need to make themselves visible, or of the homeless seeking somewhere safe to sleep, so trying to remain under the radar.

It makes me consider who usually gets to sit for so long.

I remember a formerly homeless writer talked about how much time he spent simply sitting and observing as he had nowhere else to be.

The other people sitting here in Ekenäs — apart from fellow writers — are older men.

17:53 Someone sounds the bell in the park in honour of artist Helene Schjerfbeck.

18:06 Fewer cars park in the square. The idea behind this square is interesting. It attempts to remind us of traditional European urban planning: big plaza, historical buildings, diverse representations of the historical background of the city, restaurants and cafés around, a place for meeting, a classic meeting place with bourgeois identity.

I can see a strong attempt at postmodernist urban planning here. A two-floor white building is located in the north. A façade with big windows, three in the middle, two on the left and right side. A small tower on top. On the left side, a small room is attached like a half cylinder. The entrance under it is in the corner of the building. It seems to be from the 19th or early 20th century. Tomorrow I will walk around it. Let's call it "the old one" for now.

Near the old one there is a new one, very modernistic in style, sharply cubed with big mirror glass windows that cover the façade. The first floor is a shopping mall. It reminds me of classic modern architecture. It has three floors but is still lower than the old one. The old one must have rooms with a high ceiling.

But it is still quite strange that, even though they tried to create a postmodern identity for the square, the first things you see are cars. Perhaps it is a failed attempt at having a proper identity; at the end of the day, accessibility to the shopping mall is more important. It is half empty now and I cannot see any golden cars. A square which I can call *phantasm of the European identity*.

18:10 A middle-aged couple with bicycles are seeking directions; they are standing in the middle of the square. They are looking at the map of the town – exactly the same map as I had earlier today. Finally, they decide which way to go. The sun is so powerful that it makes everyone tired.

The square is way too quiet for a Monday evening, even for a town with only 14,000 people. Occasionally, you can see a motorcycle passing by, the type of motorcycle that is not allowed in bigger cities because of its loud noise.

Two of the writers are sitting across the square. They look like they are observing everything so carefully. Being even more careful and joyful than the tourists. I feel like a tourist.

18:21 Klockan är 18.21. En vit pappersservett fladdrar i rännstenen intill en stor svart SUV. En person i svarta byxor och vit t-shirt öppnar bilens bakdörr, en barnröst läcker ut genom den, personen öppnar framdörren, lägger händerna på bilens tak och genom att pressa och lätta sin tyngd mot bilen börjar hen gunga den, lätt, rytmiskt. Pappersservetten ligger orörlig invid trottoarens stenkant.

18:28 A woman with a camera is trying to capture something behind me to the right. I don't want to look, because there is no reason to. My partner Jo is seated next to me. We take turns at writing and reading.

Jaime, one of our friends, was sitting next to me just a few minutes ago. We talked while Jo was taking her turn at writing.

"Why do I have to bike? Saatana," yelled a random guy to his partner. They were both walking. The woman was walking with a bike. A child was sitting on the child seat on the back of the bike.

18:29 Lena told me that this is a posh city. A summer city for those who can afford owning a summerhouse here. This evening when I was writing the first part, I saw a dark metallic blue car, one of those without a roof. Four young girls and boys driving around with loud music. I thought, "Who are they?" There is a habit of driving around in the middle of the day on a Monday here. But it makes sense. A happy summer means that every second of it has to be enjoyable.

I don't know much about Finland, but the summerhouses and culture and psychology around it fascinates me a lot...

I should leave now. I will write about Swedish summerhouses later. 18:40

22:30 Torin ohi ajaa Volvo, ikkunat ovat avoinna. Auto ajaa hitaasti.

Torin ylälaidassa on Volkswagen Golf, punainen. Kaikki ovet avoinna. Onko siivous käynnissä? Torin toisella laidalla, Carl de Mumma -kahvilan luona kaksi autoa. Rinnakkain, käynnissä, valot päällä – seurustelevat autot. Ei muita autoja. Automarkkinat ovat ohi.

Tisdag
Tuesday
Tiistai
Martes

15

15

15

15

Augusti
August
Elokuu
Agosto

06:10 Just walking. No cars in the square. Somewhere I read that if I woke up early I could see an owl. I read it a long time ago. No owl here. A bit cold.

07:30 A stream of chattering young people on their 'sit up and beg' bikes heading to school. Term has only just started.

08:16 Torilla on monta autoa. Kymmenkunta.
Miesporukka Schjerfbeck-kahvilan edustalla.
Neljä miestä.
Puhuvat ruotsia laulavalla murteella.
Automarkkinat jatkuvat. Ihmisiä autoissa, tuntevat toisensa.

Porukan viides mies ajaa torille ja tervehtii muita äänekkäästi.

Koira haukkuu toisaalla.
Koiria ulkoilutetaan.
Koululaiset pyöräilevät kouluun.
Muriseva koira.

Miesporukka räkättää äänekkäästi. Yksi tai kaksi miestä lähtee porukasta. Toinen mies avaa autonsa takaluukun. Sieltä löytyy kaksi astiallista kantarelleja. Kanttarellit vaihtavat omistajaa. Mies palaa autolle. Ajaa pois torilta. Punainen auto jää torille. Kanttarellimies hakee kahvilasta lisää kahvia kaikille pöydässä istuville miehille. Hän tuo kahvin pannussa ja kaataa kahvin suoraan kuppeihin. Lisäkupit ovat ilmaisia!

Hiljainen ruutupaitamies laitteensa kanssa. Hän

tuntee kahvilan työntekijän.

Musta koira ja mies pyörätuolissa. Koira ja mies pitävät yhtä. Nainen kävelee rinnalla. Mies etenee koiran kanssa pientä ylämäkeä.

Raitapaitamies hakee noutokahvin. Juuri paikalle tullut ruutupaitamies tuntee kantapöydän miehet. Ruutu- ja raitapaitamiehet tuntevat toisensa. Juttelevat ruotsiksi.

JAG VILL VISKA.

Varpuset pöydän alla. Yhdeksän autoa. Ruutupaitamies ja raitapaitamies vaihtavat kuulumisia.

Pyöreä nainen ja sininen asu. Farkkutakki. Hitaat askeleet. Laite kädessä.

Pariskunta taittaa torin halki. Pieni koira. Kävelevät nopeasti. Monta ripeää askelta. Pienet, ripeät askeleet. Hyvä kunto.

Miesporukka jatkaa juttua ja juttu luistaa. On kulunut ehkä tunti tai pari. Miehillä ei ole laitteita, heillä on autot. Ehkä? He puhuvat paljon, ovat läsnä. He tuntevat lähes kaikki kahvilaan tulijat ja tulijat tuntevat heidät.

Neljä miestä. Valkoinen koira, tuuhea karva. Kiinanpalatsikoira. Koira sidotaan kiinni. Omistaja hakee kahvia. Neonvihreä takki.

Nainen ja violetti takki. Runsaat värit.

Nainen katsoo kohti ja suoraan silmiin. Tervehtii ääneen. Minua. Tervehdin takaisin.

Kello on vähän yli yhdeksän.

Gratispenna i blyerts. Allt det som pennan inte räcker till. Skriva ned, upp, av. Att beskriva precis hur jag sitter i förhållande till hunden vid min sida och B som skriver där borta är faktiskt omöjligt.

Substantiv går bra att skriva upp, och ner. Skriva upp och ner. Jag skriver av Rådhusstorget.

Två hundar skäller frenetiskt. Men nej, det var bara den ena av dem som whä whä whä. Nu tog det slut. Nu fortsätter whä whä.

Sitter på en upphöjning i betong utanför apoteket. Precis rätt höjd så att det är bekvämt att skriva med häftet på knäna.

Tog med ett underlag, solen skiner genom ett dis.

B skriver på den rundade trappan som jag skrev om och på igår.

En dörr öppnas bakom mig. Jag hör hur låset går. Jag behöver inte vända mig om för att veta att det är apoteket som öppnar. Jag vänder mig om för att kolla. Dörren till vindfånget står i en rät vinkel.

Gratispennan håller på att bli trubbig. Det är tyngre att skriva nu. Har ingen vässare och byter kanske om till kulspets. Eller så slutar jag skriva – låter dramatiskt.

Hörde hur det rasslade till då B reste sig för att gå tvärs över torget mot Spruthuset.

En person frågade mig om torgdagar med försäljning. "På onsdag och på lördag." Hoppas det var rätt svar.

Kulspets. Gratispennan åkte in i penalen av fuskläder.

En grupp gråhåriga sitter vid ett café som har öppet på morgonen. Jag antar att det är samma grupp som igår på morgonen.

Parkerade bilar.
Människor som är på väg någonstans.

Skolan börjar. Elever i cykelhjälm trampar på.

Augusti. Farväl sommar. Tar vara på solen. Läger värme i förråd. Vinterns dystra dagar kommer ...

Jag avslutar, fortsätter senare. Tankarna flöt iväg. Kulspetsen gled över rutorna i häftet och lämnade små streck mellan bokstäverna.

08:20 Change of location, sitting on a stair in front of the old one. It will open at 10, so I have 1.5 hours. I brought my reading glasses too. I can see clearly what I am writing.

Cars are coming. I am sure that the square will soon be packed with cars. Let's see how many golden cars come.

I told you when I started that I was looking for owls this morning. I think there should be an owl or two on top of all the old buildings in the square. Like the building whose steps I am sitting on right now, or the one that is in front of me, the old yellow house with a dark red roof and a small tower with a small dome on it. Why? Because this is Finland. Don't you think that is relevant? Or maybe it is just me. A long time ago when I was a kid one of my hobbies was to buy a magazine called *Danestaniha* which literally means *Knowledge*? It was like an easy and affable science magazine with stories about the world, aliens, and technology. I remember there was an article about the Finnish owl. As I remember, it explained that Finland is the realm of owls. Everywhere in the country there are owls flying around. There was a picture too: a big, white owl. I'm not sure if I remember the article correctly. Maybe it wasn't as exaggerated as I remember. But I cannot stop myself from associating the word owl with Finland. To be honest, I have never seen an owl in my life.

But what is the relationship between old buildings and owls? Why do I think that owls have to live on top of old buildings? I didn't read about this in that article long ago.

Should change my place; the sun is blinding me. 'I'll be back.'

08:26 A taxi driver takes two bags of foraged mushrooms from an acquaintance and puts them in his car.

08:37 What's missing from the surface of the streets here? No discarded gum, dog excrement, fast food wrappers, litter.

08:42 Here I am again. Thinking about the strange relationship between owls and old buildings.

There is a palace in the south of Tehran called Golestan, which means *palace of flowers*. It was built in the 19th century when Tehran became the capital of Iran.

Golestan palace is not just one building. It is a large space with a garden in the centre surrounded by different buildings. It is similar to this square, without the cars in the middle, of course.

In 1887(?) Queen Victoria of England gave a large clock to Naseradin Shah Ghajar as a gift. I imagine he was very happy. In fact, it was the first clock in the entire country. You might ask, 'Wait a minute! How did people wake up in the morning to go to work then?' The answer is easy: 'Sunrise! They woke up very early in the morning and worked until the evening when sun set.' You might ask, 'So, people worked more in the summer than in the winter?' and I would say, 'Maybe.'

But Iran is not like Finland or Sweden. I imagine they couldn't do it here, since the sun hides herself during the winter and shines all summer. Anyway, the Shah was happy. He sat on his throne and thought, 'Ok, where should I put the clock? What is a good place for a big clock?'

08:45 Klockan är 8.45.

Långt hår fladdrar i vinden. Det är vindpustarna som lyfter och bär håret.

08:56 I am sure he tried a couple of places first. But the clock was gigantic. Then he thought, 'Wait a minute! I am the Shah. I can build a tower for this clock and call it the Clock Tower.' The tower was built. The Shah and his huge family and staff gathered to see the big clock on top of the tall tower. The clock started to ring, 'Dang, dang, dang!' The sound of its sonorous bell travelled throughout the city. Nobody needed the sun anymore. Everybody could wake up to the sound of the clock. I imagine the Shah said, 'We are Modern now.' With the arrival of the clock, the dimensions of life changed. The everyday life, which was based on the sun, was transformed into an abstraction. *Shams-ol-Emareh* became the new sun. Perhaps this is the reason for its name being *Tower of the Sun*.

08:57 "Silver is the new black," says the poster inside the hairdressers.

There are flags on the Stadshus — a Finnish pennant, the white flowers of the regional emblem, multi coloured bunting strung across the pedestrian street.

09:03 How much is knowable just through looking. I'm sure I don't understand a lot of what I see — coloured by my preconceptions, or misunderstandings.

I'm not doing cultural studies. I'm not applying or seeking a system.

Maybe I'm looking for patterns.

09:06 I imagine that everybody was happy. It was the

beginning of a new era for the whole nation. But this happiness didn't last for a long time. The next day, early in the morning, the clock rang, 'DANG, DANG, DANG!' The whole city woke up and got ready to start working, but the people of the palace didn't need to wake up early – they didn't work. They were privileged people. Waking up early in the morning was not really pleasant, especially as it was caused by the loud sound of the clock.

People went to the Shah and complained. He wasn't happy either. He ordered the clock to be silenced. But no one knew how. They tried and failed. They actually broke the clock. It stopped working only one day after it was installed. At 6:10 in the morning or perhaps 6:10 in the afternoon. The *Tower of the Sun* was a sun for just one day.

But where is the owl story here? I am just daydreaming, sitting in a corner of the square. My itinerant mind desires to travel all the time, and displace itself.

I need to drink coffee. I'll be back with a fascinating story about owls after this short commercial break from Columbian coffee.

09:11 Sentado en la acera, apoyado en el edificio aparentemente centenario

La inclinación de mi posición me dirige hacia arriba, reforzado por la disposición de la plaza. A mi derecha, un pequeño edificio asimétrico

compuesto de listones de madera. En su lado corto, el que se aleja de la plaza, los listones parecen más antiguos, *¿existirá diferencia de clases entre las fachadas?* Esta cara semioculta está salpicada por recortes grises que emergen entre la madera descascarillada. Las sombras de la luz de la mañana diferencian las dos fachadas, *el amarillo parece diferente en un lado y otro*, siendo menos intenso, *pero más dramático en la parte pobre de la edificación.*

09:20 Rådhusstorget, södra sidan

Jag ser norr. Jag ser linjer i den betongklädda torgytan som alla drar mot en gemensam punkt bortom torget. Jag ser den linje som startar rakt framför mina fötter. Den stiger uppåt. Det känns rimligt att den kommer böja sig bortom min blick, vika ner sig. Men just nu har den strävan uppåt. En gata i mitten av torget skär av betonglinjerna. Den nord-sydliga gatan är stenlagd. Rektangulära stenar som överrullas av bildäck, nerför och uppför. En svart skåpbil passerar mig på väg uppför på mjuka svarta däck. Den viker av österut uppe på torgets högre del. Jag ser trettiosju bilar. Jag ser trettio-nio bilar. Jag ser fyrtioen bilar. En svart och en röd bil rullar efter varandra, nerför, söderut. På väg mot den punkt där gatan korsar de tänkta betongstreckens södra punkt.

Solen lyser över torget. Strålarna kommer från sydöst. Himlen är blå i bakgrunden med tunna vita parallella molnstreck. Under (eller hitom) strecken glider fluffiga grå och vita moln norrut. De vita molnränderna sträcker sig från sydöst

mot nordväst. De är placerade diagonalt över de liggande betongstrecken på marken.

- 09:20 There's a cigarette butt and ashy mark on the tarmac next to me. Someone else must have sat in this exact spot.
I've seen quite a few smokers, but nobody vaping.
- 09:21 En el interior, en un centro de fisioterapia una mujer realiza tareas de limpieza. Su figura aparece *definida* en el umbral de la puerta, *casi escultórica*. La labor es algo basta y *descuidada*, tal vez *motivada por la rutina de la acción*.
- 09:25 La mirada de un anciano conduce mi atención al local contiguo: una mesa con cuatro sillas reposadas y otra con cuatro personas que beben en tazas. Dos de ellos, frente a frente, parecen jóvenes; una mujer que agarra una taza blanca, algo mayor; y el cuarto, un hombre de unos cuarenta y cinco años que es quien monopoliza la situación: voz grave, cigarrillo, gesticulación nerviosa y una risa dominante.
- 09:25 There is a myth about the *Shams-ol-Emareh*. The myth says an owl couple lives on top of the tower. They are hiding inside the tower. No one ever sees them. From time to time they show themselves, and each time they do, there will be a disaster. The first time that they showed themselves, the Shah was assassinated, and the second time, World War II began and the British from the south and the Russians from the north attacked Iran.

So, if you go to Tehran, visit Golestan Palace and the tower. If you see an old owl couple, it will be a sign that the regime will change.

- 09:27 Al mismo tiempo, los cuatro saludan a una mujer vestida con ropa deportiva que sale de la misma cafetería para subirse al coche y romper, con ello, la quietud sonora del lugar. Otro vehículo abandona la plaza al mismo tiempo, *¿comienza el baile de los coches?*
- 09:30 Now you see the relationship between Iran, Finland, old buildings and owls. I can get back to my first hypothesis now: there have to be owls on top of the old buildings here in the square. I will go and ask around. Perhaps local people know better. I am certain some of them have seen an owl here in the square. I imagine it is a perfect environment for owls.
- 09:31 La plaza *parece tranquila* a estas horas. Dentro de un cubo de cristal varias personas charlan mientras comen y beben, mayoritariamente en tazas de cerámica.
- 09:31 I've moved to the seats at the top of the square.
There's a grey car going past with the most peculiar matt paintjob.
The piped music starts, coming from speakers near the tourist office.
- 09:35 Dos parejas llegan al mismo tiempo. Ellos, grandes y en manga corta, ellas, pequeñas y total-

mente cubiertas con manga larga. La mesa con dos jóvenes, una mujer y un hombre de unos cuarenta y cinco años abandona la cafetería. Dejan la plaza subidos en una furgoneta ruidosa, decorada con el dibujo simplificado de un árbol, *¿quizás fuera un desayuno de trabajo?*

La pareja de mujeres en manga larga ocupa su lugar en la mesa, del mismo modo que otro vehículo ocupa su plaza en el aparcamiento, *no hay tiempo para el descanso.*

- 09:40 Una mujer aparece en escena: camisa blanca y falda bombacha en la cintura. Acompaña a otra mujer que empuja la silla de un bebé. Cruzan lentamente la plaza en diagonal, dirigiéndose con un ritmo pausado a la cafetería. La camisa parpadea enérgicamente con la incidencia de la luz.

Un hombre muy sonriente entra en la plaza. Lleva una mochila azul en la que se destaca un reflectante verde, *¿será un ciclista habitual?* También entra en la cafetería.

- 09:44 A group of people with learning disabilities is visible in the square. They take their time, talking and looking around.

- 09:44 Se nubla. La apariencia de la plaza cambia, *las fachadas parecen menos intensas, como veladas por una capa gris.*

Una pareja, *podrían ser turistas*, evalúa la cafetería. Ella, con abrigo de plumas azul y falda grana juega con un perro que sí se dirige diligen-

te hacia el local. Ellos renuncian a la idea, abandonando la plaza por la esquina ocupada por el edificio salmón.

09:46 I went to a coffee shop in the corner of the square to get a cappuccino. As I was buying the cappuccino, I politely asked the lady:

“Sorry to bother you, can I ask a question?”

She replied nicely, “Sure! How can I help you?”

“Have you seen any owls in the square?”

She couldn’t understand at first. Perhaps she didn’t expect this much irrelevancy. I had to explain what I meant by owl.

I said, “An owl? A bird? Different colours and sizes? Big eyes? They can look around 360 degrees with their flexible neck? In some cultures, they are a symbol of wisdom.”

“Ah, an OWL.”

And she immediately looked back at me in a strange way. And continued.

“Here? In this square? No. Never.”

I said thank you. Took my cappuccino and sat down to write. I felt that she wanted to continue the conversation. I am sure that she has a story about owls, maybe not here in this square, but somewhere else in Finland.

09:50 På en parkbänk vid informationsskylten, bredvid Stadshuset

Parkbänken är av trä och har tolv ribbor. På den nedesta har träet bleknat till vitt runt den inristade inskriptionen ”YOLO”. Det blåser lätt. En person går snett

över torget, öppnar sin svarta skinnväska och plockar ut nycklarna till en röd bil som hen låser upp. Hen sätter sig bakom ratten och tar fram ett äpple ur sin väska. En insekt fladdrar upp mellan mig och bilen och lyser till i solskenet, som ett tunt gulnat papper i motljus. "Lunch, Erbjudande, Mån-Fre kl. 10.00-15.00, 6,50 – Alla pizzor och kebab! Sallad och kaffe ingår" på en mörkblå skylt av stål där färgen flagnat och blottar den silverbleka metallen under.

09:50 Un gran camión de reparto irrumpe ubicándose frente a la cafetería. Su operario, vestido con colores fluorescentes (camisa amarilla y pantalón corto naranja) retira una nevera, *probablemente de helados*. El sonido de la rampilla eléctrica del camión *domina la escena* mañanera. Una vez cargada en el camión abandona la plaza, por la misma esquina color salmón por donde desaparecieron los turistas.

Otro vehículo de reparto. El conductor carga una funda color azul en la que *podría llevar un traje*. Tras él, un hombre juguetea con su perro durante unos instantes, para después, continuar su marcha apresurada. Del mismo lado aparece el repartidor del traje que regresa a la camioneta con un saco verde, *probablemente manteles y otra ropa que limpiar*. Una vez dentro del container, al que ha accedido por la puerta lateral, prepara unas lonas negras, las cuales apoya con desgana sobre una carretilla gris y roja. *El sonido de la acción es muy rítmico, ayudando a transmitir cierta sensación de pesadez sobre la acción*.

09:56 There are so many English straplines on vehicles.

On a van: Cleaning and laundry since 1952.
On a taxi: At your service. Mercedes Benz.
On a massive pick-up truck: Lund — The ultimate fishing experience.

- 10:01 Klockan är 10.01 och kyrkklockan slår ett slag.
En vit varubil med röd logga, ett bevingat R över bakluckan, stannar framför Apoteket och föraren lyfter ut en brun kartong som hen bär in i butiken. Tre svarta bilar möts vid korsningen vid torgets östra mitt, väntar in varandra, glider varsamt vidare i tre olika riktningar. Mitt hår blåser fram över mitt ansikte och fladdrar till under min näsa innan det slungas bakåt av vinden igen.
- 10:02 El sonido de una bicicleta de tres ruedas capta mi atención. Una mujer camina junto a ella, mientras que la ciclista mueve la bicicleta con *aparente dificultad*.
- 10:03 The singer on the piped music asserts: “I’ll figure out my way.”
People are queuing at a bank yet to open.
It’s a small town but awash as most places with the flow of global capital and brands.
“Toshiba. Leading Innovation.”
Another strapline in English, about a Japanese brand, in a bilingual Finnish town.
- 10:09 Una nueva furgoneta de reparto aparece en escena. Una vez detenida, ésta mantiene el motor encendido, *destacando su presencia sobre el furgón que espera la llegada del hombre de las lonas*. Tres minutos después la furgoneta maniobra casi sobre su propio eje para tomar el camino de regreso, tal y como llegó se va. La plaza queda de nuevo bajo un sosiego sonoro.

Finalmente, el repartidor retorna con más lonas negras que apila ordenadamente en el container para, después escoger algunas nuevas que llevarse.

10:10 I have to ask more people. I am sure that there is an owl somewhere in the square. Just imagine their life. Sitting on top of the building, hiding yourself while observing all the movements in the square: people and cars, kids and dogs.

It seems boring, right? But it must be fun. If you could hide in public and no one knew what you were up to. Hiding here and there and being invisible. It's not much different from the way we are now. Groups of writers sitting around the square and writing. No one knows what we are doing, but we recognize each other here and there. We are invisible in the square, but our observational skills are sharp. Well, if you don't let your itinerant mind travel too far, of course.

10:10 vind

bara ben

molnigt

bil

bil

stenlagd gata

markis

fladder

bil

barn

över gatan

går

steg

steg

30 minuter
hillern
rådhusstorget
vita ränder
gröna blad
skulle du klara vardagen utan bil
rosa blommor
tandläkare
maskrosblad
449 m²
870.000 euro
grässtrån
asfalt
monica
vi har öppett varje dag
stenrand
till salu
sommarmassage
helene schjerfbeck
grind
lås
mossa
trappsteg
uppför
räcke
betongvägg
china
betong
köttbullar med pommes frites
under tak
fastighetsskötsel
fastighetsförmedling
oral
tidsbokning

ögonbryn eller fransfärg

charlotte

käpp

stående

vilande

flytande vitamintillskott

övergångsställe

pop up

bilmotor

brunn

grönt lås

cigarettfimp

cigarettfimp

servicetrafik tillåten

havet

röster

skratt

till salu

tillsammans gör vi mötet till en fest

ventil

säljes

grästuva

sand

rabatt

elskåp

10:15 Otro camión de reparto, de helados. Probablemente se trata del camión más grande de la mañana. Se atraviesa en la calle peatonal que desemboca en la plaza, colocándose cuidadosamente marcha atrás al tiempo que los indicadores de seguridad avisan a los peatones: *gran camión a contramano*. Se detiene junto al quiosco de helados, *ayer fue un buen día*.

Las nubes atraviesan velozmente el cielo. Son grandes y voluminosas. Dibujan una imagen car-

gada de diferentes tonos de gris, blanco y azul. Su rapidez abre pequeños halos de luz *concentrada* que subrayan la presencia de algunos elementos en la plaza. En la torreta del edificio “Stadshus” se destacan dos tonos grana, el blanco del mástil y el amarillo de la bandera, *sobresaliendo en un contraste de luces y sombras. El cielo le otorga un gran dramatismo a esta relación de color.*

10:22 There's a couple with a small cute dog — they're obviously besotted with it since he videos it on an iPad as it runs towards her.

10:22 ”Du är här”. Till vänster om parkbänken står en informationsskylt, ett trekantigt betongfundament, tre vita träben bär upp ett tresidigt torn med mossbevuxet tak. En lastvarubil backar tutande upp på gatan bakom skylten och stannar vid kiosken intill Spruthuset. Mot en blå fond framträder ett vitt spiraltecknat hjärta och en bukkett av glassar i olika former och färger.

”Du är här/Olet tässä/You are Here”. Röd punkt. Klockan är 10.22, klockan är 10.23 och en person sätter sig på bänken vid min högra sida, hen lägger vänster ben över det högra och vickar lätt på foten. Harklar sig. Jag känner saliven i min egen mun, pressar den försiktigt upp mot gomtaket med tungan. Jag sväljer.

En person stannar till bakom informationsskylten, mellan dess tre vita träben framträder två mörkgrå människor, tygklädda, byxorna är löst sittande och faller i veck och rynkor. De fortsätter gå, men två par nya stannar till, ett par i jeanskjol, ett i jeansshorts, ett litet sår på knäet under ena shortsfållen, ett par händer vilar mot kjolen, en guldring på varje hands ringfinger. Under huden skymtar blå ådror. Under träbenens vita färg skymtar träet.

På mitt vänstra ringfingers nedre led lyser en vit tandkrämsfläck. En vit varubil kör över torget ”Bygger, murar, målar”, bromsar, svänger, gasar. Jag för mitt ringfinger till munnen och suger på tandkrämsfläcken och torkar sedan av den med min högra tumme.

10:24 El hombre del perro juguétón sube a su coche. Dos mujeres ancianas se saludan efusivamente, sus voces agudas *perturban la calma de la plaza*. Esta llamada de atención me dirige hacia la cafetería, donde encuentro a los turistas indecisos que abandonaron la plaza: están tomando el desayuno definitivamente aquí. Algo les llama la atención a los dos: la mujer sobre el triciclo regresa por el camino andado anteriormente.

10:25 The voice on the Tannoy sings: “Sometimes it’s hard to be alone.”

An elderly woman revs her engine inappropriately as she moves off. The car is all scratched and dented along its side.

10:28 posti

10:34 Klockan är 10.34 och kyrkklockan slår ett slag.

Personen på bänken till höger om mig reser sig upp och går sin väg i sällskap med två andra personer. En vitlockig hund stannar till mitt framför mig, hundens människa drar i det svarta kopplet och lockar på den, den gäspar, den låter sig ledas vidare. En svart bil passerar och jag möter blicken hos personen i framsätet medan de rullar förbi. Ett bi svävar över tangenterna på min dator, jag blir medveten om hur mina låar vilar mot träribborna, jag känner min tyngd.

10:42 You're not going to believe me, but I met a pirate. An old pirate with an eyepatch. If you wear an eyepatch, that makes you a pirate, right? And he was an English-speaker, too. I was sure he knew about the owls. Pirates know all the secrets. I immediately asked, "Have you seen any owls around here?"

He looked at me with one blue eye and said, "No, I haven't."

But he wasn't surprised that I knew that he knew about owls.

And then he looked at me and said, "Don't order normal coffee here because they don't have any." And then he left.

10:45 Autosirkus torilla.

10:58 The ice-cream kiosk plays music that can be heard from the middle of the square. Two men are sitting on each side of us. Both appear to be local and retired. One is eating ice-cream with joy. Suddenly, I remember my grandfather. After he retired, he used to sit regularly in the middle of the market square in his neighborhood of Isfahan. He did this almost every day, except for the holidays and the times when he was sick (to be honest, I don't remember that he was ever sick).

10:58 A friend of mine texted me just now and asked where I was.

I texted him back and told him I was in the middle of a town square in southwestern Finland. I thought it was enough information, but he demanded more.

He asked, "Where are you exactly?"

“In a town called Ekenäs in Swedish and Tammisaari in Finnish.”

He immediately replied, “I know the place very well. I was stationed there for six months while I was doing my compulsory military service.”

That was interesting information. It kind of changed my perception of the city. The calm and nice posh environment became a place for war training.

It is always like this, there is a hidden layer on everything that camouflages the main characteristics of social and urban environments. At first glance all cities are similar, or they have a tendency to be similar. Even small cities want to be like a big city, like here in this square. It is not just about the similarities between European or Western cities; even Eastern and Middle Eastern cities follow the same tendency of having a strong desire to be the same. But there is always a hidden layer, which presents what is really going on behind the niceness of homogeneity.

Right now, not too far from here, a bunch of young soldiers are marching or learning to use explosives or shooting. Something I did a long time ago.

11:13 “I love this text,” said Jo, while reading Pessoa’s selected prose. I bought the book for twenty dollars in a small bookshop in Seattle during a closing-down sale. Just a minute ago, we saw Behzad passing by. No one is around us anymore.

We can see the tower of the town's church in front of us, slightly to the right. It was redesigned after a fire by the Italian-Finnish architect Charles Bassi in 1839-1842, when Finland was part of Russia. In Wikipedia Bassi is described as a "Finnish architect of Italian descent".

Also, the town's savings bank was designed by Alvar Aalto in the 1960's. The angle of the marble tiles resembles those of Finlandia Hall in Helsinki. The bank is very close to the Airbnb house that we are staying in.

11:28 There is a group of tourists arguing. They appear to be a family, and now they are sitting next to us. The town square is getting busier. I am thinking about my writing here as a reversal of the Proustian method; and that the cork-lined bedroom is replaced by the public market square.

11:30 Kolme nuorta naista Cafferie-kahvilan kohdalla ja pieni villakoira. Puhuvat ruotsia. Vanha Jaguar parkissa kiinalaisen ravintolan edessä. Kiinalainen ravintola ja Kiinanpalatsikoira.

11:43 "I love this text," Jo said again. "I think, I read too fast."

The town is getting busier and busier. Someone was looking inside the trash can next to us. It was the first time I had seen a person struggling for food in this town.

I wish there was more diversity among people. I wish there were more refugees allowed to stay. I wish there were fewer deportations.

The town seems to me too quiet, too, too safe, too clean and perfect. A heaven on earth for its residents. News of wars and famine around the world will probably make the locals cherish their lives more, and hold on to the values that made this place possible, and maybe even defend them at all costs. (I have never lived in a small town, maybe that's why I am scared of it a little too much, I can't wait to live in one and see myself change...)

11:45	bänk	musik
		höften
		avloppsbrunn
		avloppsbrunn
	bil	
	det ska finnas ett museum här	
	cykel	
	våt fläck	bildörr
		benen
		steg
	sol	värme
	två språk	
	euro	
	126.000	
	196.000	
	euro	
	nyproduktion	
	svenska	
	till salu	
	på trottoar	
	lunch	
	6-16	
	cykel	prata
	med lena	

sparkcykel	handbroms
	bebisskrik
sprucken fasad	motorstart
asfalt	
granitkant	
halvmåne	kyrkklocka
blå cykelväska	
torra löv	billås
platt karhu	
torra grässtrån	
gångstavar	bilmotor
	bildörr
	bildörr
	bildörr
över övergångsstället	
torra grenar	
webshop	
du är värd att må bra	bildörr
	bildörr
	hundtassar
i koppel	
lunch erbjudande	
polis	
vvs	

11:50 Banco debajo de “stadshus”

El día se mantiene en los intervalos luminosos. Las sombras y los focos de luz van y vienen. Este *transcurrir suave en el cielo*, centra mi atención sobre la relación visual entre el edificio aparentemente centenario y la linterna de la iglesia. *El rojo da paso al verde en una especie de juego de cilindros coronados*. La luz subraya la cruz latina

que *interacciona*, estática, con una vieja antena de televisión, ¿*dos iconos del pasado*? La misma luz intensa destaca la planta baja del edificio: los cristales son como un gran espejo donde observar, *en una extraña refracción*, el amarillo intenso del edificio lindante. Detrás de éste, y fuera del reflejo, un gran árbol preside la escena, frágil pero imponente. *También él atiende al quehacer diario de la plaza.*

11:55 Utanföör Café Schjerfbeck

Solen står högt på himlen, det är vindstill där jag sitter. En ambulans kör sakta förbi torget, ett spädbarn skriker två bord bort, tystnar i förälderns famn, skriker sedan till igen. Den andra föräldern kommer ut ur caféets dörrar och baddar i barnvagnen vid sidan av bordet. Jag märker hur min andhämtning förändras, blir kortare och snabbare. Föräldern lägger barnet till bröstet och ammar. Min egen mjölk rinner till.

Flera bildörrar slås igen, en sekvens av dova smällar. Ett gatubrunnslock slamrar under tyngden av en bil. I torgets stenläggning finns flera sprickor som löper som ådror genom de släta blocken. Åtta röda pelargonkronblad lyser mot stenen. En slarvigt äten nektarin ligger på bordet framför mig, gul och fuktig, röd i köttet närmast kärnan. Runt caféets hörn skjuter en person en annan person i rullstol, de korsar sakta torget. Den ojämna gatstensläggningen på vägen som delar torget får rullstolen att skaka lätt.

Under bordet hoppar en sparv försiktigt runt. En person stannar snabbt till framför mig, böjer sig ned och rättar till sin sko innan hen fortsätter. I rännstenen växer groblad och maskros. Ett torrt senapsbrunt löv blåser rasslande över stenläggningen.

- 11:59 The town square looks more like a parking lot than a public space. There are three benches in the corner of the park for people to sit on, and three more inside the park. I wonder what Pessoa would think about contemporary public spaces?

Now, I am starting to change my mind and think that maybe this square is just like Marcel Proust's apartment, rather than the square where Georges Perec wrote his lists.

- 12:01 Desde esta posición el tránsito de vehículos *adquiere más presencia en la visión*. Se trata de un flujo constante, *casi rítmico*. El mismo deportivo mate que ayer deambulaba *en pos del ocio*, hoy ha incorporado a un cuarto ocupante. El conductor *luce dominante* apoyando su mano *aparentemente despreocupada* sobre el volante. Sin embargo, *probablemente no haya reparado* en que la puerta de su acompañante está mal cerrada.

Una mujer ataviada con sudadera y pantalón corto azul recorre longitudinalmente la plaza. Mira el reloj, *parece nerviosa*. Se detiene frente a un hombre que también mira en todas las direcciones, *expectante*. *Sus miradas parecen incómodas*, al tiempo que gesticulan con las ma-

nos. Ella, cabizbaja, recorre un metro cuadrado, *como si lo agotara para imposibilitar que vuelva a ser recorrido*. No para de buscar con la cabeza en todas las direcciones.

12:05 vi syns

12:06 Rådhusstorget, norra sidan

Bilar passerar in och ut på torgytan. Från höger (väst) till vänster (öst). Från vänster till höger. Blå bil vänster ifrån → stopp → höger. Vit bil → vänstersväng → ut rakt fram (söderut). Vit bil → höger, högersväng stopp vänstersväng högersväng stopp.

Sluttande planet "doppar" i vänstra nedre hörnet (rinner regnvatten ut där?).

En röd bil, en röd bil, en svart, en röd, en grå, en röd, en vit, en klarblå, en grå, en grå, en svart, en mörkblå, en vinröd, en vit, en silver, en mörklila, en musgrå, en svart, en brun, en silvergrå, en musgrå, en smutsig, en vit, en svart, en mörkgrön, en vit, en guld, en grå, en turkos, en mossgrön, en mörkblå, en vit bil passerar. Jag ser klockan på kyrktornet som sticker upp i sydöstra hörnet.

12:13 Se aproxima a la calzada mirando a través de las ventanillas de los vehículos mientras él permanece clavado sobre el mismo espacio. Un minuto después, aparecen. Él habla con el conductor, de aproximadamente sesenta años, *quizás algo más*. Ella saluda efusivamente con la mano en el cristal trasero.

Después de la bienvenida, el coche espera detenido para seguir a la pareja que, una vez subida en su coche familiar, dirigen el camino.

12:15 Klockan visar 12.15.

Just read this from *Ultimatum* by Álvaro de Campos:

“2. Abolition of the Preconception of Individuality

Results: [...]

b) In art: Abolition of the dogma of artistic individuality. The greatest artist will be the one who least defines himself, and who writes in the most genres with the most contradictions and discrepancies. No artist should have just one personality. He should have many, each one being formed by joining together similar states of mind, thereby shattering the crude fiction that the artist is one and indivisible.” (Pessoa 2007 p. 84.)

Then I saw Lena. She was on the way to the bus-station. Now Jo and Pia are talking again and the sun can't make up its mind about shining or not shining. Consequently, I am putting my jacket on and off as if I have *agoraphobia*.

12:16 Autorumba Kustaa Vaasan kadulla ja torilla jatkuu. Kuulen musiikkia. Ruotsalaisten kesämusaa. Hilpeää ja kevyttä. Pienen puiston kulmalampussa on kaiutin. JÄTTEKIVA! Huh. Ei huolen häivää. Suomalaisuus on raskasta ja painavaa. Ruotsalaisuus kepeää.

Autoparkki torilla on täynnä. Vain invapaikat vapaina. Autoralli jatkuu Kustaa Vaasan kadulla.

– Verotoimiston kautta tieto menee Tanskan verotoimistolle.

Ohikulkija, jolla kapea vartalo ja tumma iho. Englantia puhuva perhe: kolme lasta, mies ja nainen. Pieni koira ja mies.

Avolava-auto ja auton lavalla sohvan puolikas. Ehkä – Kanske. Kaksi valkoista pientä villakoiraa talutusnuorassa ja nuora naisen kädessä. Naisella valkoiset kesähousut.

Valkoista ja mustaa. Sekoitan värit, syntyy harmaan eri asteita.

Sini-valkoinen. Sini-keltainen. Mikä sekoitus?

12:17 Ett par i likadana svarta arbetsbyxor med vita sömmar och vita färgfläckar går lätt kobenta i takt över torget. Klockan är 12.17. Rakt framför mig sitter en person på förarplatsen i en mörkgrön bil, armbågen lutad mot fönsterkarmen, fönstret nedvevat, en klocka blänker runt handleden. Klockan är 12.19.

En person klädd i svarta jeans, svart bälte och svart t-shirt stannar till framför bilen, ena handen nedstoppad i fickan och den andra håller en vit mjukglass och en vit pappersservett inkilad mellan pekfinger och långfinger. På caféfönstrets fönsterkarm ligger en död humla på rygg med benen krökta in mot kroppen. Två sparvar hoppar ut ur bordets skugga och undersöker asfalten i jakt på smulor. En förälder och ett barn kommer ut ur Carl de Mumma och korsar torget, barnet lägger armarna om midjan på föräldern och de fortsätter hand i hand. Ett par armar i kors över bröstet, handen hårt om

plånboken. Handen försiktigt om solglasögonen. Händer runt handväskors remmar. Händer i hår, en hastig genomkamning.

Ett barn i röd-och blårandiga kläder dribblar en boll utanför Apoteket, släpper bollen, dribblar i luft. En flagga i luft, gul, grön och vit på Stadshusets tak. Citronfjäril, i luft.

Jag låter axlarna sjunka. Jag rör på mina tår i sandalerna. Jag gäspar och kisar mot solen.

- 12:19 En dirección opuesta a la de la pareja que esperaba, un coche inglés recorre la calle un poco rápido, *¿una demostración de poderío? Probablemente lo más interesante sea la ubicación contraria de su volante.* Regresa el deportivo mate, vuelven a ser solamente tres. El conductor, con gorra negra hacia atrás, muestra una sonrisa desafiante, él es el dueño de semejante aparato.

Persiste el trasiego de vehículos en el aparcamiento donde algunas plazas renuevan constantemente sus ocupantes.

- 12:26 Una muchacha con apariencia ochentera se cruza con una pareja de ancianos, *reproduciendo un interesante cruce de generaciones.* Al mismo tiempo, un hombre detiene su bicicleta junto a mí. Durante un minuto el cuadro de ésta enmarca un punto de vista nuevo: *los maceteros violetas entablan una conversación con el empedrado gris de la calzada.*

Un hombre canoso en un pick-up grana y rosa me observa cuando supera el lugar donde estoy sentado, *¿me mira o simplemente quiere captar mi atención?* Varios taxis siguen al vehí-

culo grana y rosa. La mayoría son furgonetas, *quizás movidos por la naturaleza recreativa del pueblo.*

- 12:30 I was walking around and thinking about the different characteristics of each city, and at the same time I was looking at the people here in the square. I don't know why, but I have a feeling that nobody actually lives here, that they just come here temporarily during the summer, and after summer they board up their summerhouses and leave.

A man with blue shorts and his small puppy. A lady with a white shirt and light-yellow pants and sandals. A pregnant woman with a big belly and a blue dress covered with small, white flowers. I haven't seen any young people yet except for the ones in the convertible yesterday. It seems as if they all know each other, and if you are not part of the community then you are basically a stranger. How does a newcomer become part of the community here? How can an individual integrate into their culture and everyday life? What do they do in their summerhouses anyway? Resting? Relaxing? Reading? Drinking summer drinks in the afternoon? Swimming? Sauna? Perhaps all of these. I told you that I was going to talk about the psychology of Swedish summerhouses later. I'll try to find the time to write about that soon.

- 12:35 Rådhus torget, norra sidan

Gatan här i den övre delen, den högre delen, av

torget böljar. Vägbanan är konvex på längden. Mötet med trottoarkanten är konkavt. Alla möten mellan stenarna i gatan är mjuka. Den asfalterade trottoaren med en stenkant svänger av från vägbanan.

12:38 Ford hyrähti käyntiin. Se on diesel ja sen kuulee äänestä. NET LUX -paku kaartaa kävelykadulle. Sininen avoauto ja sininen kesähattu. Auto etsii paikkaa torilta. Tulee taas, ajaa ympyrää. Vain sininen invapaikka vapaana. Invapaikan valtaus.

12:39 *El olor a tabaco de pipa capta mi atención, de modo similar a como lo hacen las luces de algunos coches.*

Un hombre *con apariencia veraniega* se sienta dos bancos más allá del mío. Chancas negras y blancas, bañador verde apagado (*parece desgastado*), camiseta amarilla con ribetes verdes a juego y gafas de sol. Mira hacia el centro de la plaza con bruscos giros de cabeza. El ruido del tráfico también capta su atención.

Una pareja cruza frente a nosotros paseando a un perro. Ambas concentran su atención en sus teléfonos. A la altura del hombre veraniego detienen su marcha, *parece que se conocieran*. El perro, atento a los transeúntes, intenta acercarse sin éxito a los peatones, *probablemente aburrido de la conversación*.

12:40 I'm drifting. Can't concentrate.

I hear the squeaking suspension of cars, the rattle of tyres on cobbles.

And the same music over and over.

- 12:43 La pareja y el perro reactivan su camino. El mismo hombre saluda ahora a una ciclista vestida con una sudadera rosa, quien invade la acera para evitar a unos peatones que cruzan la calle lentamente.
- 12:48 Más turistas que llegan al pueblo. Una autocaravana recorre despacio la calle principal de la plaza. En el interior, se destacan algunas figuras apoyadas sobre el salpicadero, entre las cuales, un oso de peluche domina la situación en el lado del conductor.
- 12:51 Una gran nube en el cielo. Bajo ella, el hombre veraniego abandona la plaza subido a su bicicleta y un hombre encamisado con maletín aparentemente de piel surca la plaza, *como si perteneciera a otro lugar o, al menos, a una escena completamente diferente.*
- 12:54 Auringossa on lämmintä. Varjossa viileää. Sudenkorento. Kaksi iäkästä naista viininpunaisessa autossa. Invasähköpyörä ajaa ohitse. Toinen ikääntyneistä naisista lähtee autosta tukisauvaan nojaten. Isokokoinen nainen ja pieni bulldog. Koira murisee ja lopulta läikähtyy auringosta. Toinen naisista odottaa autossa. Istuu ja tarkkailee. Pikkukaupungissa bulldogeja ja erilaisia välineitä. Iäkkään naisen väline on tuki-keppi. Bulldog-naisella on älylaite. Toinen iäkäs nainen palaa kahdenkymmenen minuutin kulkua kädessään viininpunainen, valoa läpäisevä muovikassi. Naiset keskustelevat pitkään autossa.

Toinen naisista käynnistää auton. Auto liikkuu hitaasti. Mitsubishi Carina vanhempi malli. Ei kiirettä. Varoen. Hitaasti.

13:18 It is like a utopia here. The non-place; the place of freedom and calmness, despite the fact that there is a military base somewhere nearby. And the square is just a place for practicality, not an important part of the utopian summer experience, I assume. I imagine you sitting in your garden drinking a nice, cold, dry cider and suddenly you remember you don't have anything to eat for dinner or you are out of toilet paper or the toothpaste tube is empty. You have to take your car, drive towards the city centre, park it in the middle of the square and go to one of the shops to buy your stuff and leave. I think it must be very boring, as the square tries to remind you of a real city. Right now, you don't want to feel like you are in a real city, right? You want to enjoy the calmness and exotic identity of the countryside. You have plenty of time to be in the city. After all, you work there.

But I assume that the locals have another idea about the city. Small cities want to be big. Small cities want to be bigger. Small cities attempt to represent themselves bigger than they are.

I was reading about this town while coming here. Here is what I read:

“Welcome to Raseborg – Raseborg with its 28 000 inhabitants is the right size for a town. A place where the sea and the land, the town and the countryside, the old and the

young meet. At the same time, Raseborg is a calm small town and a dynamic centre for activities. The town of Raseborg was founded 1 January 2009 when the two towns of Ekenäs and Karis and Pojo commune joined to form a new town. The name comes from the medieval Raseborg castle, which is mentioned in historical documents from as early as 1378. Raseborg is situated about 80 km from Helsinki and about 100 km from Turku. You can arrive here by car, bus, train or boat.” (en.raseborg.fi)

- 13:45 I am looking at the people in the square. They come and park, and after a few minutes they leave. Some of them stay for just a few minutes, and some of them a little bit longer. The city tries to be flexible and practical and easily approachable. It has a little bit of everything, the right amount of a countryside identity and the right amount of urban environment. A little bit of everything, especially for the people who come from a bigger city. People from big cities are strange, including me. We are nostalgic about everything, a fetish for nature, a fetish for living in a calm and small cottage outside the city in the middle of nowhere, a fetish for being part of nature. We come to the countryside, and those who are wealthy enough to own a summerhouse come to their summerhouses to practice what they lack in their everyday life in the urban environment. But this is still not enough. We still need places that provide us with the goods we need. We still need a shopping centre and shops that offer good stuff. We still need to feed our commodificational desire,

hence we need to get a good deal on everything and for this we need price reductions. A 70% sale at the end of the season is obligatory. We want to buy new shoes, of course, of a good brand with an exotic name. We are in natural surroundings, and at the end of the day we buy a pair of nice, comfortable shoes from a shoe shop called *Wild*.

14:00 Sparrows are fluttering outside the restaurant, looking for crumbs.

Twittering constantly.

Across the square they get into the enclosed terrace of another café.

14:03 På bänken vid informationsskylten, bredvid Stadshuset

Evert Taubes "Änglamark" ljuder ur kiosken bredvid Spruthuset. Två bänkar bort sitter ett barn och förälder tätt sammanlutade över en iphone, barnet har ett plastglas med vatten i sin högra hand. Förälderns fingernaglar är mörkröda, pekfingret rör sig över skärmen, de andra fingrarna är lätt krökta och tillbakadragna. De reser sig och barnet lyfter papperskorgens lock och slänger plastglaset, locket slår igen med en skarp smäll. Själva soppåsen är vikt över korgens kanter och fladdrar lätt i vinden.

Det hettar och bränner i mina kinder, jag lägger en sval handflata mot kindbenet. Till vänster om mig står en mörkgrön cylinderformad papperskorg, bakom den en vit utvikt reklamskylt. Högst upp mellan skyltens två ben ligger en avigvänd sandfärgad socka inkilad. I gruset under skylten ligger en tändsticka. Det bränner i mina kinder. Tändstickan är otänd.

14:03

blundar

14:05 räddningstjänst 112

14:09 La hora de la salida del colegio. Niños y niñas en bicicleta con cascos de colores y patinetes llamativos. Los bordillos también son difíciles para los andadores. Junto al macetero de flores púrpuras y blancas, una niña se adelanta al resto de la familia, corre y habla con vehemencia. La misma anciana del andador cruza alejada del paso de peatones, *evitar los escalones es una decisión más segura que atravesar en diagonal la calzada.*

14.16 Rådhusstorget, norra sidan

Jag ser en avlång grå byggnad. Den ser platt ut. HO – WAH – WESTATUS – ORAL står det på skyltarna. En grön skåpbil med texten Kerabit Pro skymmer till hälften den gröna apoteks-skylten: APOT.

Två trädkronor sticker upp bakom det grå huset. Fasaden på den grå byggnaden täcks av breda avlånga fönster. Fönstren gör att huset ser platt ut. I fönstermängden speglas huset bakom min rygg. Jag ser det gula pampiga huset bakom min rygg avspeglas i fönstren på andra sidan torget. Bredvid det gråa huset, till höger om, ligger ett stort vitt hus. Det vita huset upplevs som grått eftersom fasaden mot torget ligger i skugga. Huset ser tomt ut. Fönstren är smala, höga och mörka. Taket är tegelrött och av plåt. På taket finns ett inglasat runt rum. En blå bil med rockmusik på hög volym kör förbi.

14:17 El hombre anciano de pasos cortos sigue el mismo camino del andador, deteniéndose, sin

embargo, en la cafetería. Otra mujer con andador salva con mayor habilidad el escalón, *¿será la hora del paseo de los ancianos?* Más niños en bicicletas que cruzan la plaza, *persisten los intercambios generacionales.*

14:20 On top of the coffee shop is a webcam facing the square. The image from the camera doesn't show the whole square, just a part of it: the main street and the big yellow building, the town hall. It doesn't film 24 frames per second. It is observing the location like a sleepy person who is blinking slowly and missing some parts of the movement. It is in fact an animated film in the process of creating the illusion of motion and change. It is acting as a phantasmagorical mind with a tendency to resist change by persisting vision. Why is it that when we look at a succession of still images on a film screen, we are able to see a continuous moving image? Perhaps the obvious answer is *persistence of vision*. It is the name given to the miracle by which the still silver halide dust of photography is transformed into palpable, living motion. The viewer in this story is a passive one, who witnesses the illusion of movement and believes it. The understanding of movement in film should not be separate from how we process motion around us, should it? Perhaps the short answer is that we process movement in active, meaning-seeking ways. We always try to find the better view; we turn our heads left and right to find another point of view and gain additional information provided by a different

angle. We walk, we run, we look at things, and we make sense out of our movements. There is an eternal and endless motion in our life, even while I am sitting here and writing these words.

- 14:27 På trottoaren framför mig vajar en reklamskylt i vinden. En kulglass med tre kulor – rosa, vit och gul – stiger upp ur en sky av mjölk mot en blå bakgrund. Glassens rosa kula bryter skyltens rektangulära format och buktar ut som en vårta. En person i flipflops korsar övergångsstället och mötet mellan hens fotsulor och skosulan bildar ett fuktigt, kluckande ljud. Klockan är 14.27.

En cyklist stannar till invid informationsskylten och får snart sällskap av en annan. Håren på cyklistens ben är ljusa mot solbrännan och lyser i solen. På cyklistens ryggsäck är en vit och ljusblå handduk fastsnörd, över den ett liggunderlag. Kepsen är bakåtvänd. Ansiktet är vänt bort från mig. Jag lutar mig framåt in i informationsskyltens skugga.

- 14:27 A vehicle passes.
It tells me: "We make waterproofing easy."
People are dressed in leisurewear.
Stripes. Pastels and brights. Comfort shoes.
"WorkRelax. For a better you," says an ad on another car.

- 14:28 Un anciano que parece deambular sin rumbo se cruza con dos mochileros en bicicleta. Éstos se detienen para ubicar su recorrido, el mapa informativo impreso sobre el panel de la esquina *parece escaso, hoy no hay nada que un teléfono no pueda averiguar*. Ella se recuesta sobre él que a su vez se recuesta sobre la bicicleta. Rascarse el

mentón mientras se hace una consulta, *un gesto para reforzar la duda*.

Mientras la pareja de ciclistas reposa y busca soluciones, el anciano continúa deambulando por la plaza.

14:32 El paseo, aparentemente desorientado del anciano llega a su fin: una mujer alcanza al hombre, se saludan, e inician un camino desenvuelto hacia la cafetería. Al tiempo que inician la marcha, el pick-up grana y rosa cruza la plaza en la dirección opuesta, con el mismo conductor más pendiente de cruzar la mirada con los peatones que de la propia conducción.

14:35 Mersu peruuttaa. Pariskunta käy Schjerfbeckkahvilan ovella. Ovi ei avaudu. Se avautuu vasta lauantaina. Olen nyt eilisaamuisen miesporukan paikalla. Jonkun äiti istuu kahvilan edustalla olevalla sohvalla. Voisi olla oma, edesmennyt äitini. Aurinko paahtaa vahvasti.

14:35 *Encontrado el camino*, los ciclistas abandonan la plaza al cruce de dos señoras que descienden agarrando las mismas bolsas comerciales. Más mujeres con bolsas que traspasan la plaza, *¿es la hora de ir de compras?* Un carrito de bebé que también lleva algunas bolsas comerciales.

14:40 Kaksi huntuihin pukeutunutta naista lastenrattaiden kanssa. Toisella huntu, toisella ehkä päähiine. Pariskunta ja koira. Vanhempi nainen ja nuori mies. Miehellä tukisauvat, toinen jalka ei kestä as-

tumista. Toriparkissa auto, jonka etuvaloilla ripset.
Ripset ei kulmakarvoja.

14:41 Veinte segundos de tranquilidad, sin vehículos ni personas. Se alcanza a escuchar una canción, *¿más hilo musical o el sonido de una tienda?* El ruido de las hojas del árbol invita a levantar la mirada: guirnaldas con forma triangular *que parecen bailar al ritmo de la melodía.*

14:45	hundtassar radioskval sitter bländar
stadsrummet	
tak	
tunna slöjmoln	
bilden av staden	
turist	blundar raka rör baslåda cirkclar
fyrkantighet	

14:45 Dos personas mayores se sientan en el mismo banco en el que estoy. Toman un helado, no hablan entre ellos, *parecen disfrutar de la brisa y la luminosidad del día.* Ella juega con sus pies, balanceándolos *como si siguieran el ritmo musical de las guirnaldas bailarinas.* Frente a ellos, como ayer, aparece un vehículo eléctrico unipersonal, *podría ser su hora del paseo.*

El juego de los pies se detiene. Lo único que se oye es el crujido de la galleta del helado. La ar-

monía de la escena se rompe con la aparición de un rumor diferente proveniente de un vehículo: música india *que invade temporalmente el centro neurálgico del pueblo.*

14:50 Mies tulee ulos kahvilasta ja istuu ulkona olevalle sohvalle. Sama, iäkäs mies kuin eilen. Mies istuu tovin ja jatkaa matkaansa torin poikki hitaasti, varovaisin askelin.

14:56 Agoraphobia: "Individuals with agoraphobia may fear and avoid social situations (e.g., going to a movie) because escape might be difficult or help might not be available in the event of incapacitation or panic-like symptoms, whereas individuals with social anxiety disorder are most fearful of scrutiny by others. Moreover, individuals with social anxiety disorder are likely to be calm when left entirely alone, which is often not the case in agoraphobia." (American Psychiatric Association 2013 p. 206.)

This time we are sitting on the other side of the parking lot. We just saw a guy in one of those motorcycle cars, the type that has motorcycle handles instead of a steering wheel. The car has four small wheels and a windshield that goes all the way around the roof.

I am thinking about myself, and things that I am noticing now. Usually when I am a little drunk and tipsy, I notice random "things" in my surroundings for the first time. When that happens, it's also a sign for me to be alert that soon I will forget at least one thing that

I usually “do” in day-to-day life (for example, closing the door, picking up my keys, etc.). Hopefully, I will never forget about other people, because that’s the worst thing.

- 15:02 There’s hardly any rubbish — I’ve seen a squashed beer can, an empty packet of Chesterfield cigarettes, a promo leaflet for some music, clear cellophane. By contrast — I think of the litter picking I regularly do near my home.
- 15:09 Odottavan aika on pitkä. Äiti ja pyöreä vatsa. Ihmisen elämä ilman rotuoppia. Kaikella aikansa.
- 15:10 En terrassrestaurant

Eftermiddag.

Diagonalt, tvärs över gick två äldre personer. Den ena stödde sig på en promenadstav och gick framåtböjd.

En ann... Blev avbruten av en förfrågan. Kände igen personen som frågade. Vi talade om hur och varifrån vi känner varandra.

Bilarna har tagit över torget. Här nedanför en rad mörka.

Torget är lagt med plattor i betong. En kullerstengata delar torget i två delar.

Fortfarande bilar på torget.

Två mopedister förbereder en åktur.

Musik strömmar ut ur restauranten med öppen dörr.

Avlägsna konversationer på terrassen invid.

Mopedisterna är nästan klara. Chockrosa hjälm, svart hjälm, bärbar högtalare i tunn ryggsäck. Mer påse än ryggsäck. Ta ta dah tata dah låter trumintrot. Mopedmotorn kompar fränt.

Flera olika fortskaffningsmedel: sparkbräden, cyklar, en husbil, en liten lastbil och en motorcykel.

J ser sig omkring. Lite längre bort.

Ser J och H och J.

Vandrar iväg.

- 15:14 One could say the only real documentary is the one from surveillance cameras. It records the facts without any editing. One could say that there is nothing such as a documentary film. Each cut is manipulating the narration and the factuality of the fact. So, everything that we watch is fiction. But is it possible to look at it from a different angle? What would it mean to come to terms with the fact that there are things which happen in front of cameras that are neither true nor false, not representations or references, but rather opportunities, events, performances, things that are done, and done so, for the camera – the residue might just be

spaces beyond truth and falsity created by mediation and transmission.

If we look at the square webcam from this perspective, we could say that all the events and activities in front of the camera are taking place because of the existence of the camera. But I am sure that the vast majority of people would disagree. They would argue against my interpretation of their activity based on the fact that this is our everyday life. I could invite Karl Marx and Guy Debord and Walter Benjamin to have a textual chat about the society of the spectacle, of phantasmagoria, of commodification and so on and so forth. But instead of bringing in male intellectuals, I prefer to say: let's imagine that all of our actions and movements are being recorded by the camera. Let's imagine that we should always say hi to the camera.

I am sure you know a lot of people who act this way, as if they are a TV star and are always being recorded, right?

15:21 I would like to know more about the inhabitants of the town. So far, we have only been observing people and their way of life, most of them are probably tourists or here for holidays. Yesterday we had a short conversation with a lady in Finnish. She was exercising and we followed her to a park. She spoke perfect Finnish, but no Swedish.

15:39 What Pessoa did with the heteronyms was great. I like how crazy he went with the idea. But, there is still another problem with his

perspective: geography.

We are now sitting closer to the city web camera. Our faces will be recorded by it. That means that our image will be somewhere in the archives of this town. 15.08.2107 15:50

15:59 The square is quieter than usual now, maybe because it is too nice for people to simply hang around town, and they would rather go to greener areas outside the town. We are now closer to the mini-park with the ice-cream kiosk. I heard that tomorrow morning there will be a market here. I am interested to learn more about the town and become more like it.

16:11 Just watching the images from a webcam. A brown car i s p a s s i n g by ... and it has now passed.

16:18 What I like about this piece is the non-performative element of it. I am sitting in the market-square and “doing” what I am supposed to do, but I am also not doing much. I am thinking a lot and, occasionally, I get bored.

I heard that there is a big population difference between winter and summer in the town. Smaller towns like this have a function in the society. Summer-town / holiday-town / retirement-town / etc.

16:20 Everything is the same; the same people are passing by, the same cars are passing by. Ah! A big safari van is parking.

16:22 A poster listing social events promises a band

called S.A.M. on 4th August.

It follows with the members' names — Alan, Matte and Stan — and I wonder why they're given in a different order to the band's initials.

A few days later on the schedule DDR are playing.

It's short for Dog Days Revolution and they will be covering AC/DC

They seemingly like acronyms here in Ekenäs.

I'm thinking of the car registration plates now and making up band names for them.

16:25 Banco bajo "stadshus"

Es una tarde cálida. El cielo es brillante y aparece ligeramente velado de blanco en algunas partes. El pueblo parece sumido en un rito eterno: coches con jóvenes que repiten sus pasos al compás de dados descolgados del espejo, motocicletas que representan la diversión, coches que se sustituyen unos a otros en el aparcamiento, personas con cabellos plateados que recorren la plaza, ciclistas que cruzan rápido en cualquier dirección, parejas y pequeños grupos que conversan en la cafetería, y el hilo musical casi imperceptible.

16:29 A battered VW van arrives with 3 people riding upfront — a huge blonde man with tattoos, a woman squashed in the middle, a scruffy, thinner chap.

She goes to the pharmacy.

When she returns, they share some rolling tobacco.

In the square, sections of concrete are joined by tarry seams.

On the pavements, sections are interrupted by

strips of wood.

I keep thinking how you could turn an ankle in the sharply recessed gutters.

16:41 I hear the first emergency siren since I've been here. (Later I hear 2 more.)

16:46 I am getting bored...

16:49 A small Vespa scooter arrives heavily weighed down by 2 large passengers.

Its engine ticks as it cools.

22:20 Everyone has gone, the market square is now completely empty. There are only two cars left, parked in the center of the square (they might have forgotten that there is a market tomorrow). I wonder what will happen tomorrow if the cars are still here?

22:26 Someone arrived at the square with a bike, wearing a helmet with a headlight, then sat on one of the benches in front of the tourist center (the ones I can't see from here). It might have been Lena.

In the middle of the square there are city lamps illuminating the square at night. On top of the city lamps, two huge concert-lights are specially mounted. They are facing the government building, where the tourist center is also located. It makes the government building glow more than other buildings in the square.

22:30 En bänk vid gamla stadshuset
Tillbaka, här, åter.

Två bilar på torget. Natthimmel.

Ett par promenerar förbi.

Lägger märke till lägenheter i huset med restaurang, tandläkarstation, damfrisering och apotek. Lamporna lyser och jag ser in i rummen. På dagen såg jag inte bostäderna inuti huset.

En av de två gatlyktorna på torget har starka lampor. Strålkastare. Det går inte att titta på detta ljus.

Ingenting är öppet nu.

ZLR på bilen.

Pick up truck.

Några maskiner låter, kanske luftkonditionering?

Bilbärgningslastbil.

Det starka ljuset bländar mig.

Nattkyla.

Bilar på nattliga turer.

22:44 Someone just opened a can of beer 20–30 meters behind us. The sound shattered the quietness of the square. She/he/they are not even talking or making a noise. So, I cannot say who they are or how many they are. Most of the buildings are old, with the same

style of architecture. They can easily be a hundred years old, but they are kept in a good condition. Here and there we can see a few new buildings as well. They stand out among others.

A woman with five dogs walks across the square. All the dogs are the same. They are huge, fluffy and energetic. They are all on a leash and pulling the women along with them.

Now Lena is walking in front of us across the street, it looks like she is taking photos of the square from different angles.

Onsdag
Wednesday
Keskiviikko
Miércoles

16

16

16

16

Augusti
August
Elokuu
Agosto

Kaksi miestä kävelee edelläni, toinen avaa sisäpihan portin ja toinen jatkaa matkaa.

Kolme miestä seisoo torin kulmalla. Yhdellä on huomioliivit. Hän on torivalvoja.

Torilla ovat jo ammattikalastaja, puutarhuri, juuresmyyjä, rompekauppias ja vaatemyyjä, kaikki omilla paikoillaan.

Kalaa, sieniä, porkkanoita, kakkuja, vaatteita, kukkia, marjoja ja rompetta.

Vanhempi mies susikoiransa kanssa on torin ensimmäinen asiakas jo ennen kello seitsemää. Susikoira haukkuu ärhäkästi. Sähköpyörätuolimies lenkittää pientä mustaa koiraa, he kiitävät torin ohitse torin alalaitaa.

Kalakauppias ei kiinnitä minun mitään huomiota. Ei edes vilkaise minua, vaikka olen hänen nenänsä edessä, kun hän purkaa kuormaansa.

Jokaisella kauppialla näyttää olevan omat pöydät mukana. Ensin rakennetaan alustat, kiinnitetään metalliset pukkijalat toisiinsa. Kun alusta on tukeva, asetellaan jalkojen varaan puiset pöydät ja puisille pöydille myyntilaatikat. Torikatoksen varjo tarvitsee vahvan jalan. Tarkan ja osaavan myyjän rutiinityötä. Autosta nostetaan ensimmäisenä toripöydälle vaaka ja kassa.

06:30 Carl de Mumma -kahvilan työntekijä avaa kahvilan ulkoterassin, tuo mainoksen aukiolle. Ovi on jo avoinna.

06:40 Toinen asiakas tulee torille. Myyjät ajavat omat autonsa toisaalle. Lava-auto parkkaa 30 min parkkialueelle, torin laidalle. Saman auton olen nähnyt eilen. Sen tunnistaa siitä, että sen lavalla on esine: eräänlainen sohvapenkki nurin päin. Tämän auton omistaja tuntee ohikulkijat ja käsi heilahtaa tervehdykseksi. Kuuluuko lava-autoilija Carl de Mumman kantaporukkaan?

Pikkuauto hakee paikkaa torilta, mutta tänään toria ei käytetä parkkipaikkana.

Torikojuja on nyt pystyssä yhdeksän ja taas tulee yksi lisää. Tuliija morjestaa torivalvojaa reippaasti. Lyhyt, pyöreä mies suoraan pellolta reväistynä.

06:52 Mieskerholaisia matkalla kahvilaan.

Aasialaistaustainen nainen saapuu autolla torille.

Neljäs ostaja saapuu torille ostamaan kanttarelleja.

Aurinko paistaa ja valaisee torin läntisen rakennuksen. Sen, jossa on se Finlaysonin pop-up kauppa. Vanhempi mies valkoisen villakoiran kanssa tulee torille ja asioi juureskauppiaan sekä leivosmyyjän kanssa. He jäävät praatailemaan.

Närpiöläinen kala-auto ajaa torille.

07:01 Rollaattorimies suuntaa vauhdilla kohti kalakauppiaan tiskiä. Kalamies kiiruhtaa tiskilleen.

07:12 Kahvilassa vain miesporukoita. Kolme eri porukkaa. Eri ikäisten miesten ryhmiä. Ei yhtään naista. Yksi porukka ulkona, yksi katetulla terassilla, kol-

mas sisällä. Torikauppiat käyvät ostamassa nou-
tokahvit kahvilasta. Torimyyjät odottavat asiakkai-
ta. On viileä aamu. Aurinko on mennyt pilveen.
Tulevatko asiakkaat tänään torille?

07:31 Parikymmentä koululaista ajaa pyörillä torin poik-
ki. Asiakkaita ei vielä ole paljon.

07:45 Market day.

In the café watching people watching people —
the men at the front of the terrace are looking at the
market being set up, as is one of my fellow project
participants. I wonder about our different forms of
attention.

The square is cordoned off to traffic with red and
yellow wooden structures, and chains from which
flap yellow tape.

Another wave of young people on bikes heading
to school weave around the blocked routes.

In the café's toilet there's the most peculiar pic-
ture of a cup of coffee in which a duck is happily
reclining.

08:21 Water workers resplendent in high vis trousers buy
breakfast and take it away to their large van out-
side.

The woman from the flower stall has a fluorescent
top protruding from stonewashed denim jacket
which also has patchwork on the back.

She's got bleached hair on top and it's dyed pink
underneath.

Visually she's got EVERYTHING going on.

She's selling geraniums and herbaceous peren-
nials.

vänstra arm så att han håller handflatan på huvudet. Kliar sig i håret. Stryker sedan ansiktet med handen. Låter händerna mötas där nyckelbenen fäster vid bröstkorgen. Flyttar vänster arm och lägger handen bakom nacken. Sträcker på benen, lägger vänster ben över höger så att båda fötterna når trottoaren. Vickar på fötterna. Blickar över torget.

U och J kommer. De ställer sig för att prata så att de står i linje med mannen på bänken. Vi rör oss i förhållande till varandra.

Två röster. En är för hög och pockande. Skrattar skitigt. Den andra rösten kommer djupt från svalget.

En personbil har parkerat vid det tillfälliga staketet mot torget. Bilen skymmer mannen på bänken.

J kommer. Jag lyfter på handen; den jag skriver med.

Avlånga munkar med ljusrött på. Skedar som rör om. Klick-klack.

Vid bordet intill diskuteras torget. Vem som säljer.

Mannen på bänken har lyft upp vänster ben så att fotsulan är på bänken.

Nu lyssnar jag på samtalet invid. Någon säger konsert och uttalar t:et. Det låter konsertt.

Ganska mycket folk på torget. Alla står och talar med någon. I grupp. Sedan bryts konstellationen, någon börjar gå vidare, framåt.

Skratt vid bordet invid. Jag vänder automatiskt huvudet mot skrattet.

08:30 i vitt
stadsrum

08:35 mulet

08:40 kanelbullar

08:45 går och badar

08:50 Interior de la cafetería

Día de mercado. Algunos puestos se reparten por la plaza, telas de color rojo, blanco y azul. Las lonas *promueven un juego interesante de conexiones* con las sombrillas plegadas de un bar que espera a ser activado. Un container integrado en la camioneta y un remolque venden comida fresca. El centro de la plaza lo ocupan mesas y tableros con frutas y verduras. En el otro extremo del rectángulo, separados por la calle por donde habitualmente abandonan el aparcamiento los vehículos, varias perchas con ropa colorida *incitan una relación cromática* con el puesto de flores ubicado frente a ellas. Nadie presta atención a esta parte del mercado, todo el mundo se concentra en el otro lado, el lado de la comida.

09:19 Una señora escudriña con mucha atención las flores, *por fin algún interés*. Durante unos minutos ella guarda cierta distancia, la suficiente para observar y no ser molestada. Repentinamente sonríe e inicia una conversación con un hombre que porta un ramillete alto y estrecho moteado de flores blancas. *Él parece muy feliz*.

09:25 Another van has: “I’ll be back” on the side.

A man arrives dressed in a T-shirt with the words “Lord Vader — Dark Lord” on it. He’s wearing sweatpants and a baseball cap, has tattooed arms — and is walking the tiniest dog.

09:30 frågetecken

09:35 En la plaza

Me adentro entre las calles ficticias del mercado. La cristalera de la cafetería me generaba cierta sensación de desconexión acostumbrado a observar siempre en la calle.

Varios puestos son atendidos por inmigrantes asiáticos que se esmeran en disponer las futas y verduras de una forma *casi estética*. Otros son gestionados por hombres y mujeres finlandeses de mediana edad. Apenas hay vendedores jóvenes en el mercado.

En el puesto de tartas, la tendera espera tejiendo un calcetín con franjas de colores llamativos. Detrás de ella, un hombre de similar edad cui-

da de su puesto de tejidos: alfombras coloridas que se ordenan por gamas cromáticas y un gran paño colgado de la puerta que simula los grandes tapices del siglo XVIII.

09:36 Utanför Cafferie

Vitt ljus, himlen är rynkig av moln. På torget har en slags flora av toppiga tält och parasoller vuxit upp. Närmast mig står ett grönsaksstånd. Den mörkgröna parasollen är hopfälld och sammansnörd med ett fransigt, tunt rep. På bockar av metall vilar två träskivor placerade i vinkel mot varandra, ett ojämnt u. På bordet närmast mig står tre gröna plastlådor, ur två av dem sticker salladshuvuden upp, i den tredje skymtar innehållet som en mörkare skugga genom lådans plast. Fyra vita papplådor med ett mönster av röda tomater, mellan dem en papplåda mönstrad med gröna gurkor och deras gula blom. En bukett av dill höjer sig över tomatlådorna och darrar i den svaga brisen. På stenläggningen under ståndet ligger enstaka salladsblad, en bondböna, en pappkartong fylld med blast. Tre fimpar på stenläggningen mellan mig och ståndet. Ett knott i luften mellan oss.

Någon plockar tomater ur lådan, två röda och två gula, i en tunn plastpåse. Någon väntar på växel. Någon synar ett blomkålshuvud. Någon, några, ett flöde av korsande rörelser, cirkulationer, hejdar sig, fortsätter, hejdar sig, någon med flätade handmålade korgar i händerna, någon med en Lidl-kasse, någon för en cigg mjukt

till läpparna och andas ut sin rök, någon, några, några vilar på sina rullatorer, luften är ett bibliotek av alla yttrade ord.

09:39 The same group of learning disabled adults as yesterday is in the square, looking at the stalls in the market.

Taxis are dropping off older people.

(It's definitely an older population here in the square, but then of course the young people are at school or college, and those of working age are no doubt engaged elsewhere, so perhaps my view of the demographic is skewed.)

People use all manner of walking sticks, walking poles and crutches; they hold onto the arms of younger people.

There are many different types of scooters and mobility vehicles — motorised and self-powered. Frames and walkers of various designs, several of which I've never seen before.

Tricycles with the 2 wheels at the front.

Some of the kerbs are tricky for them to navigate. They have to go around or lift up their walkers.

Many people using the market arrive on bikes.

They're traditional bikes with baskets or panniers — not the sort that Lycra clad UK riders would chose.

They don't lock them up.

09:40 arbetslöshet

09:40 Yesterday I was talking about the opportunity of being recorded; the act, which takes place in front of a camera that records all the movements. What is the role of the subject? When I was thinking about this possibility, I was neu-

tralizing the role of the camera. The camera is a silent apparatus, which doesn't create a dialogue. It is not just the camera that is mute, but the operator, too, behind the camera; wearing black and attempting to be invisible. No active involvement. There is an unwritten rule that you should not talk to the cameraman. He is a technician who is operating an apparatus.

But what if the camera could talk? Could I be the voice of the camera? Which camera am I talking about? They have different classes of identity; some are very classy, some are very posh, some are good quality, some are old and fashionable and some are old but not fashionable, and there is no use for them anymore. Are you asking for an example? Well, lazy webcams are here. There is one observing the square. The one who is blinking heavily day and night, 24/7. What could it tell us about the image, and its responsibility as an observer?

09:49 A fuel lorry promises: "Adjustable solutions."

I notice how many of the older women are limping—bad hips, knees, shoulders, stooped backs.

The taxi still says Mercedes Benz is "At your service."

People shop with small bags, or square-ish woven baskets.

Bags fit into their bike baskets.

People are given market produce in small thin plastic bags, closed with knots. They carry them with their fingers in the loop.

Golden chanterelles. Dark blueberries.

The vegetables are washed very clean — white onions, orange and purple beetroot, golden beans, vases of dill in flower.

I pick out the words: “Somebody” and “Nobody” in the piped music, but can’t catch any more of it.

(I keep forgetting to note the time)

A Harley Davidson (one of several I’ve seen) goes past. Its rider has a scarf pulled up over his face and dark glasses. Despite this I’m sure everyone who lives here knows who he is.

Older people are mainly wearing the same sort of clothes as one another. They are in a sort of uniform for blending in.

They wear cropped trousers revealing tanned legs.

“You came to save me,” says the song from the piped music.

09:50 Una de las dependientas orientales guarda la sombrilla en su vehículo familiar, *hoy parece que no va a ser necesaria*. Otro comerciante asiático acompaña a una clienta hasta el coche, le ayuda con una caja y una bolsa.

10:03 Klockan är 10.03 och en person vevar igång en vevgrammofon och dragspelstoner rullar ut över torget. Vita birkenstocks, över torget. Stapplande steg över torget. Ben klädda i svart läder, över torget.

Någon öppnar sin portmonnä och håller ut mynten i sin kupade hand, en annan tar emot dem, metall klirrar mot metall, mynten reser mellan händer och händer,

plåtlådor och kassa-apparater, grönsaksstånd och bok-bord.

Två fiskbilar är parkerade bredvid varandra med luck-orna öppna ut mot torget. Försäljaren skär bitar av lax och slår in i vitt, tunt papper. En del av en djurkropp i en tygväska med tryckta goldenretriever-valpar. En bukett av brudslöja och knallrosa nejlikor inslagen i cellofan-plast. Ett finger av kött och blod och ben omgivet av en slät ring av guld.

Skratt över disk, över dill och släpärter.

Någon fotograferar fyra andra, alla med en jordgubbe i munnen, fyra käkar rör sig, kameran byter händer och en ny uppställning förevigas. Klockan är 10.28 under en molnrynkig himmel.

10:31 A stall holder with a large orange T-shirt over a very big belly keeps hoisting up his trousers, as he seems at some risk of losing them. He's like a big beacon on the right-hand side of the square.

The man accompanying the women selling chante-relles and blueberries is joggling his leg as he sits a couple of benches along from me.

A white man with long dreadlocks is wearing a cap with what looks like tusks emerging from its peak.

In the square there's a small graffito of a dinosaur with antlers.

In the toilet of the apartment where we're staying there's a moose on a warning sign.

Gradually the benches are occupied by older men. Eventually there's a long line of them with me at the end. I feel like a full stop to their conversation.

10:37 gula kantareller

10:39 11%

10:40 It's harder to keep my attention with particular people since the square is now full for the market and my gaze wanders.

Cars that pass bear the legends:

“Powersteering”

“Four wheel drive”

Or are named:

“Transit”

and

“Transporter”

“Advantage comfort” is spelt out on another.

The older man with a white beard who was selling books has changed his shorts for trousers though the day is getting hotter.

A Hyundai Santa Fe drives past.

Earlier the van emblazoned with graphics advertising Ekenäs' restaurant and bar Santa Fe went by.

10:42

tristess

10:47

offentlig

i det offentliga

10:47 He is attached on the wall of the coffee shop. Three and half metres above the street, near a drainpipe. Looking at the square from an angle. He is white and brand new.

–Hi!

–Hi...

–How are you, Mr Webcam?

–Who? What?

–Webcam.

–Who told you I am a webcam?

He speaks slowly. Synchronizing with the

images he observes from the square, one image per three seconds, like a slow blinking.

–Well on the municipality website they call you “town hall square webcam”.

–NO! I am a CCTV camera.

Suddenly he was fresh and awake, held his breath and said:

–I am JOOAN 518MRC CCTV Security Camera 12pcs Laser IR Analog Camera Stunning Night Vision.

–Should I call you Jooan then?

–I don't care.

–So you are not a webcam?

–Webcam was my grandfather.

–Where is he now?

–He is retired. Nobody wants a webcam any more. You know better than that.

–Yes. But I wanted to know what you think.

–I already told you.

–Can I ask about your function here?

–Yes, you can.

–Ok, what are you doing here?

–I told you, you senseless human. I am protecting people.

–But the municipality doesn't call you a CCTV camera, and there is no sign about a sovereign camera here in the square.

–I don't know anything about that.

–More likely you are part of an art project.

–ART? NO WAY.

–Why not?

–Art is not serious. I am doing a

serious job here. Protecting people.

–Then you are not a webcam?

–I don't answer the same question twice.

–Fair enough. Never mind. Could you tell me about your observations? For example, can you see me now?

–Yes! You are sitting on the middle bench. An elderly female couple sits on your right side and an elderly male couple sits on your left side. You are wearing a blue jacket, black glasses and holding a laptop and...

–Ah, thanks, you know, I know what I am wearing.

–Why did you ask then?

–Never mind.

–Do you like your job? I like my job and I take my responsibility very seriously. And I hope one day I will protect a real square.

–A real square? Like the ones in a big city?

–Yes!

–Why?

–I could see more people and more activities.

–But today there is a lot of action here. Wednesday market. The only day in the week that people hang around.

–Cars or humans, I don't care, just more activities. Did you notice that the female couple left?

–Ah! No, thanks for letting me know.

–No problem.

–Do you think you would see more young

people in a bigger city than you do here?

–There are young people here, too.

–Yes, but not in the square, though.

–They are here in the square. Don't you have eyes? I saw you yesterday and today entering the coffee shop. Who served you coffee? Another café on the other side of the square, go and have a look at the people who work there. And perhaps in the other part of the square that I cannot see.

–Yes. You are very right.

–I cannot continue talking to you all day. I need to concentrate.

–Thanks for your time. I appreciate it a lot.

10:51 gul lök

11:03 turist vill ha mer

11:09 rökt lax

11:17 blundar

gulbeta

11:45 Entrada a la plaza por *iso kirkkokatu*

Recorre la plaza un murmullo agradable. Un tendero, que regenta un puesto de verdura le compra pescado fresco al colega ubicado frente a él. La zona de flores y ropa continúa con apenas unas personas, mientras que en el otro lado la actividad, lejos de ser frenética, mantiene un ritmo constante. Al fondo, dos personas valoran la situación. Después de unos minutos abandonan la plaza tomando la calle peatonal.

11:55 På bänken framför Stadshuset

Rakt över gatan ett bokbord. En person bläddrar bland titlar i svarta backar. En annan lyfter upp och synar ett omslag. Två böjda nackar, ett långt hår faller ner, en kamera hänger för ett ögonblick fritt innan den faller tillbaka mot bröstet.

Ett annat bord med antikviteter, en liten kniv dras ut ur sin slida med ett litet klick. Kyrkklockorna ringer, en gaffel i silver klingar mot en annan när den läggs ner på bordet. Jag synar mina naglar, biter loss en skärva.

11:58 En el cielo, el sol *pelea* por salir entre las nubes. La luz neutra de este mediodía otorga cierta homogeneidad a los colores de la plaza.

Replican las campanas. Un hombre rompe *con agresividad* las hojas de un racimo de zanahorias. Por el contrario, trata con *extrema delicadeza* los tomates y pepinos. En un segundo plano el tráfico mantiene el ritmo habitual, mientras que poco a poco la plaza se va despoblando.

Algunos tenderos hablan entre ellos, otros repasan la colocación de sus productos o, simplemente, permanecen hieráticos esperando a que algún nuevo cliente se aproxime.

12:00 The market square is now a real market square. People are gathered in the center of it, and instead of cars there are tables with products and objects for sale. Everyone is white, besides one non-European family. They stand out among the others in the middle. They have a table full of berries and chanterelles for sale.

We had a good conversation over dinner

last night. Now that I am thinking about the market square, I remember an old song from the 60's by Skeeter Davis called *The End of the World*.

- 12:10 Una joven muchacha ataviada con prendas coloristas atraviesa la plaza. Su mirada, también fugaz, repasa el contenido de los puestos. Nada le detiene.

Un vendedor con sombrero y pantalón deportivo acerca la furgoneta hasta el puesto. Comienza la recogida.

Al poco tiempo, otro emprende el desmontaje, recogiendo distendidamente mientras conversa con un colega. Detrás, el puesto de tejidos también empieza a desaparecer lentamente, *la necesidad de disponer todos los elementos dentro de un furgón no muy grande*.

- 12:15 Torilla on vilkasta. Kaupankäyntiä toisaalla ja toisaalla myyjät pakkaavat jo tavaroitaan. Tori on avoinna klo 14 saakka. Ennen kuutta paikalle tulleet ovat lähdössä kohti kotia.

- 12:30 Kaksi vanhempaa miestä miettii viereisellä penkillä:

– *Olemmeko toimittajia? Emme ole, vastaan suomeksi. Finska? Kanske, miettivät vanhat miehet.*

- 12:30 La tendera oriental que guardó la sombrilla verde también desmantela el puesto. Una vez retirada la fruta, dobla cuidadosamente un mantel de plástico decorado con flores.

El vacío dejado por los puestos llega a ser sobrecogedor.

- 12:37 The square is gradually getting emptier and emptier as the day approaches its end. The feeling of watching the square from the window of the café on the 2nd floor is not similar to the feeling of being in your hotel room and watching the square through the city web camera (which is right next to the window where we are sitting).
- 12:38 Un perro aúlla *desconsolado*, mientras espera la atención de su dueña sentada en la terraza de la cafetería. Al chillido le sigue el *estruendo sordo* de los listones de metal de algunos puestos. *Más huecos que se abren en la explanada.*
Parece que también llegó el momento de guardar las flores. Un coche familiar se detiene frente a ellas, *son una buena opción para el transporte de cargas.*
- 12:40 Aurinko on pilvessä. Palveluaitis torimyyjä kiirehtii paikalle, kun lähestyn hänen kojuaan. Vertaan herneen litrahintoja, kaikilla on sama hinta. Aasialaistaustaisilla myyjillä on myynnissä kantarelleja ja mustikoita. Kalamiehellä nuori poika myyjänä.
- 13:04 There is a fire truck next to the market. I can also see our friend Jo from Sheffield. She is sitting in front of the market, next to the government building. Market squares like this have often been sites of social gatherings and, sometimes, uprisings and

riots. Traditionally riots would break out in response to market prices, and strikes in response to low wages (as Joshua Clover argues in *Riot. Strike. Riot: The New Era of Uprisings*). I am thinking that this square would have been a perfect place for politics to take place.

- 13:18 The official managing traffic in the market is moving wooden structures to allow traders to leave.
He's gifted a bag of tomatoes from one stallholder, and a big box of veg from another.

- 13:24 There are still a few sellers left in the market. I am interested to find out who will be the last.
The old man who's selling packaged honey, standing by his table, which is so minimal that it can be seen as a piece of minimalist art from the 60's. He even looks like a fellow from that time.

The Asian family selling berries and mushrooms (but they are leaving now).

The old man with a white beard, who sells books. We bought probably the only book in English he had; one by Aleksis Kivi.

The fish sellers in their trucks; there are two of them.

The flower seller and his red van, isolated in the corner of the square, seemingly doing a good job in attracting customers.

The two fruit sellers that are bored to their bones.

- 13:25 A young lad buzzes through on a scooter, its engine is whining like wasp.
(It's not a Vespa.)
A wasp is eating an ant at my feet.

On the first day, I remember we encountered a hornet.

There are huge dragonflies near the water and clouds of midges.

I've not been bitten, though I'm usually the preferred type.

In the market hoverflies are pollinating the flowers of the dill that's for sale.

13:30 Escaleras del edificio salmón

La plaza se presenta casi vacía. El tendero de tejidos continúa con el desmontaje. Las alfombras se amontonan ordenadas en el interior del furgón blanco. Mientras, una pareja mantiene en pie su puesto *esperando deshacerse del último bote de setas amarillas*, muy populares aquí. Un poco más abajo, dos puestos de verduras persisten atendiendo todavía a algunas personas, *quizás las últimas ventas del mercado*. Mientras, los vendedores de pescado fresco dialogan relajados, *como si hubieran terminado ya la jornada de trabajo*, cuando sus negocios permanecen abiertos.

13:35 El vacío de la plaza es único, *suscitando una mirada diferente*. La estructura rítmica del suelo formada por grandes líneas discontinuas *potencia la direccionalidad de la mirada*, el hormigón se vuelve expresivo.

El sol comienza a hacer su entrada, *agrandando la sensación de inmensidad en la plaza*.

13:38 På trappan utanför Finlayson Pop-up

Framför mig en avspärrning, röda stolpar med gula reflexband, en lila lina löst spänd mellan dem, gula plastremсор fastknutna i linan fladdrar i vinden. Två bommar i trä spärrar vägen som korsar torget. På den ena bommen sitter en vit skylt med en svart hund överkorsad av en röd linje. En person med en hund i koppel passerar förbi bommen. På en skylt utanför Stadshusets entré går två vita figurer hand i hand. En person i neongrön reflexväst lyfter bommarna åt sidan och öppnar vägen för genomfart. Torget är genomkorsat av linjer som vissa måste förhålla sig till och som andra kan överträda. Personen i reflexväst går över stenarna med en sopkvast och borstar upp rester från grönsaksstånden och blombordet. Två bilar har redan parkerat innanför avspärrningen. Den lila linan rullas upp på en stor trådrulle. På stenväggen bakom min rygg har putsen flagnat. Mina naglar är flisiga. Ett myggbett på min vänstra överarm kliar, jag river. Två par fötter nöter och slipar på stenbeläggningen där de korsar torget. På min vänstra fot täcker ett plåster ett skavsår.

- 13:45 There is a question now, about inside and outside. We are sitting next to the web camera that is live recording the square, available for everyone to watch online. Westerners have developed this relationship of hate and suspicion with images and cameras. I don't blame them. It's mostly because of the invisible layer of paranoia and control that exists in advanced modern states (not to mention a dark history of war after war, colonization and slavery). Have any of the current European nation states been established without colonializing an ethnic group within their borders?

13:50 Yksikin ihminen voi olla potentiaalinen ostaja. Ne, jotka ovat vielä torilla viimeisinä, kilpailevat ostajista ja ostajat rientävät vielä niille ostospaikoille, joissa myyjät ovat paikalla.

Sinivihreän pakun omistajalla on paljon vihanneksia ja marjoja. Aasialaistaustaiset ovat vielä paikalla. Kalakauppiat ovat sulkeneet puotinsa. Torivalvoja auttaa vanhempaa miestä purkamaan toripöydän ja alustan. Sinivihreän pakun omistaja lähtee torilta viimeisenä. Hän nostaa kassan ja vaa'an viimeisenä autoonsa. Sinivihreä paku kaartaa ulos torilta. Toripäivä on päättynyt.

14:13 The last survivor among the market sellers, or maybe the most stubborn, was one of the fruit sellers (who was bored to her bones). Now she is packing her products into her red van.

I was reading about the idea of public space as a political space – the relationship of inside/outside to the arts. I came across some of the performative aspects of our lives when we are in public spaces. When we are performing our identity and gender roles. How we dress, talk or behave in public versus private realms.

14:14 På trappan utanför Apoteket

På det lilla elskåpet till höger om mina knän ligger stumpen av en morot, jag ser spåren av framtänder i köttets form. En person torkar av en bordsskiva, ställer bordet på sidan, fäller in benen mot skivan och lägger in den i en skåpbils baklucka. Bilens sidodörr är öppen och överst i ett hyllsystem är fyra pappflak med bruna ägg placerade. Avståndet mellan äggen och stenläggningen är cirka en och en halv meter. Äggskalen är cirka en halv millimeter tjocka. Huden på min hand är ännu tunnare.

14:15 A pale green bike has a squeaky wheel.

A huge Mitsubishi pick up — the really bloated sort — has a tiny, very fluffy, white poodle looking out of its passenger window.

A van advertises “Motor boats from Finland.”

The Mercedes Benz ad on a taxi is still promising to be “At your service.”

A van says: “We do Paint.”

A broad Cadillac (one of many I’ve witnessed here) has a long quotation in English just above his bumper but it’s too small for me to read.

Stripy tops seem especially popular here.

In the offices of Pro Artibus there’s a series of prints setting out an art project about the varied meanings of stripes on clothing and I wonder if the artists involved were prompted to do so thanks to Ekenäs’ fashions.

Patterns form.

Things are starting to connect.

14:40 Rådhusstorgets webkamera (Stockholm)

Jag ser på en bild av Rådhusstorget på min dator. Bilden visar den norra eller övre delen av torget. Bilden i datorn uppdateras stötvis. Bilar, moln och människor förflyttar sig hackigt över bildytan. Torgytan framställs böjd som en båge. En grupp människor kommer in i bilden från vänster. De är ganska många och förflyttar sig ryckvis framåt över skärmen. I bildens frysta faser ser de ut att promenera. När de kommer till hörnet vid det stora gula huset, som är en turistbyrå, viker de av norrut. På bilden i datorn har de rört sig i en form som liknar en tårtbit. Efter dem kommer en grupp som följer

samma rörelseschema. De ser ut att höra ihop. De bär på bagage precis som den större gruppen. De är lika långa och ser ut att ha liknande kläder, kanske jeans och jacka.

En person kommer in i bilden från vänster. Hen har en ryggsäck och rör sig på höger sida om körbanan österut. Personen ser sig omkring.

15:20 The summer job

I have been walking around the last couple of hours, trying to talk to young people about how summer jobs work for them.

Jo was right. I didn't know that. But I am certain that you knew that one can apply for a summer job here, as part of a campaign called *vastuullinen kesäduuni*. But you have to be born in 2001. Meaning that you have to be 16 or 17. This is not the case for me. You can work no more than a month, and earn 400 euros. That is a good deal, right? I think so. What could you buy for 400 euros? A nice bike? A lot of nice clothes? Or something more exciting? Hummm, whatever could a youthful dream not costing more than 400 euros be?

But before I start daydreaming I should say that it is not easy to get a job. One of the people that I met told me she wanted to get a job, but did not manage. She had heard that there are a lot of people looking for jobs, so there is not much chance of getting one. She is 17 years old and was already rejected three times. And this summer was the last summer for her.

But it doesn't mean that everybody wants to get a summer job. I met another person who didn't want to even stay here during the summer. She told me that she would move out at the first opportunity. Summer job? Here? NEVER! Period.

Listening to her gave me paradoxical feelings: this is not a city for the youth. There are no urban activities. No fun and excitement, but apparently there is money here. So, you have to decide between earning money or travelling and having fun. If your parents are wealthy enough to take care of you, the answer is at hand, but if there is no money, a struggle starts. Do you want to live in a small city and be bored, but earn money? Working is not bad at all, though. You see a lot of people, and if you are lucky you see some super strange ones too, like the pirate that I met yesterday. Do you remember him?

16:00 Café CdM, en festsal på andra våningen

Sitter i ett burspråk till höger om en kamera som filmar Rådhusstorget.

Ser torgets yta. Inte materialet i sig utan hur torget sträcker sig från där jag sitter fram till husen vid motsatta kortända.

Jag ser fasaderna som vertikala ytor och uppfattar husens massa.

Sitter vid fönstret i en tom sal. Det tomma

rummet bakom mig hjälper mig att se torget.
Att rikta min blick.

Jag är dold här uppe.

Eftermiddagstempot på torget blir uppifrån sett någonting annat. Rörelselinjer längs med gatan till vänster, passerande flöde.

Strömmen längs gatan som leder till torget och delar det itu.

På en av långsidorna tar gatan slut i mitten av torget. Bilar står parkerade med framdelen mot en balustrad.

Jag har inte sett torget från denna synvinkel förut. Torget är förbytt.

Rörelse längs med diagonala linjer över torget.

Bågar då bilar backas ur parkeringsrutor och svängs mot gatan.

Övervakningskameran är fäst på husets fasad. Den är vit och består av fyra delar. Ett fäste på väggen. En arm mellan fästet och det hölje där kameran sitter i. Fäste, arm, hölje, kamera. Ovanför linsen sträcker sig höljet utåt för att ge skydd mot dropp. Fågelspillning. Väta. Måtten är uppskattningsvis: höjd 25, bredd 14 och djup 30 cm. Två sladdar leder först nedåt, där-
efter ligger sladdarna på en svagt sluttande yta för att sedan fortsätta ut ur mitt synfält inuti ett rostfritt rör.

16:35 Tori on entisellään.

– *Back to normal!*

Normaali, epänormaali. Normi. Autotori, kaup-
patori, kirpputori. Hiljaista. Auto-elämää.

Äiti ja tytär. Pitsihuntu ja kangashuntu. Kaksi
nuorta poikaa jakaa mainoslehtiä pyörillä. Pojat
polkevat ja pyörät vetävät kärryjä. Vanha Toyota
Corolla, takapuskuri ruosteessa. Kesäillan valssi
soi taustalla. Musiikki kuuluu päivystävän aptee-
kin edustalle. Yksi kaiutin kaupungintalon seinäs-
sä, toinen pikkupuistossa.

17:03 Minne ihmiset menevät, mistä he tulevat? Tori on
täynnä autoja. Apteekissa asiakkaita. Miehen
matka apteekilta autolle kestää pitkään. Mies
seisoo ja odottaa. Ottaa askeleen ja odottaa.
Minuutit kuluvat. Aika ja elämä. Elämä ottaa ai-
kansa. Elämä on tässä.

17:34 How does it feel to read upside up?

What if this was upside down?

If in someone's perspective this text was
upside down, then the one underneath would
be upside up. It wouldn't even be the one
"underneath", since the underneath would be
"above". So, it all depends on one's location.

It makes a difference where you are
located geographically and where you are
coming from. Would the "Far" East be the
"Near" East? Most of the people who live in
the Middle East usually don't have time to
think about the Middle East because they are
in the middle of "it".

18:10 Nuori tyttö hyvästelee tuttunsa suudelmalla.

Kello kumahtaa puistossa.

Ihmiset ovat rannalla ja autot edessä aukiolla. Muutama pyöräilijä. Oranssi Jeep Chevrolet, maskuliininen. Isot pyörät. Korkealle korotettu kori. Hevosvoima. Auton äänivoima. Äänivalta.

Miksi tarkkailen näitä yhdenpäiväisiä autoja? Tori on ihmisten toiminnan ja kokoontumisen paikka. Paikka, jossa myydään ja ostetaan. Ihmiset ovat hylänneet torin. Marketit ja ostoskeskukset koukuttavat kuluttamaan. Kauppakeskus, kulutuskeskus. Ostosmarkkinat. Ostovoima, kulutusvoima, lihasvoima. Ydinkeskusta on kuollut.

Farmariauto Snappertunasta. Radiomastossa ja auton perässä ketunhännät viireinä. Rantakaupunkielämää. Elämä rannalla, rannassa, merellä. Kesä on loppuillaan.

18:28 Kello kumahtaa jälleen puistossa. Ruotsalainen kesämusa lopetti esityksensä tältä päivältä.

Apteekki on auki. Kiinalainen ravintola suljettu. Lämmin ilta, leppeä tuuli. Hiljenevät autot. Puiden suhina. Lehtien havina. Ei autoja, ei ihmisiä, ei koiria. Jään tuulen havinaan ja havisen sen mukana.

20:00 Rådhusstorgets webkamera (Stockholm)

Jag ser en svart bil vänd med fören uppåt backen. Bilen är parkerad inom en målad parkeringsruta. Vita streck bildar ett rektangulärt mönster på marken där den ena sidan är öppen och omålad. En markering för att bilar kan köra in.

Jag ser ett torg som lutar. Men det gula huset som är centralt i bilden ser ut att stå plant i vågrät position. Hela kvarteret vilar stadigt. Resten av platsen lutar, snett ned mot det högra nedre hörnet i bilden. I bortre änden av torget är ett antal bilar parkerade. På den hitre delen av torget är endast den svarta bilen parkerad. Mellan den bortre delen och den hitre (främre) delen går en körbana. Den har en kraftig lutning. Högre till höger och lägre till vänster. Två personer är på väg nedför vägen. De förefaller vara väldigt små. Den svarta bilen ser stor ut i relation till de promenerande människorna. På den norra sidan av torget finns en mindre parkliknande yta. Den är mörk.

22:57 Rådhusatorgets webkamera (Stockholm)

Bilden är grå som ett bleknat svartvitt fotografi. Den återger ett dunkelt matt kvällsljus över torget, suddiga ljuspunkter längre bort. Körbanan blänker.

23:57 Rådhusatorgets webkamera (Stockholm)

Det gula huset lyser nu vitt. En strålkastare bleker ut färgen. (Överexponerad övervakning.) Tre ljuspunkter svävar lågt över torget. Mitt på huset på andra sidan torget framträder en skarp horisontell linje, en skugga?

Mitt i en linje av punkter formade av runda krukor med blommande växter står en hög stolpe. Högst upp är en rund skylt monterad, under den en fyrkantig skylt och längre ner på stolpen en papperskorg.

Stolpen kastar en skugga som sträcker sig mot

mig där jag sitter vid skärmen och fortsätter utanför bilden. De runda växterna har skuggor som riktas åt olika håll, runt omkring. Skuggorna är ljusa eller mörka i olika valörer. Ett av husen i andra änden av torget är nästan helt i skugga.

Ett övergångsställe längre bort lyser svagt. Vita punkter bildar ett pärlband. Fönstren på turistbyrån döljs av det starka vita ljuset. Mörka skuggliknande fläckar syns på marken där bilar brukar stå. En större yta eller fläck på torget är starkt upplyst. När jag kisar ser ljusfläcken ut att höra ihop med turistbyråns upplysta fasad. Kvällshimlen är mycket mörk. Trädets krona i den lilla parkhörnan är mycket mörk och siluetten framträder tydligt. Blänket på gatstenarna gör att de ser blöta ut. Marken har olika beläggningar. Asfalt, grus, sten, betong, trä, uppmålad färg. Marken lutar kraftigt. Torget lutar kraftigt.

American Psychiatric Association. 2013. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, 5th Edition: DSM-5*. Washington, D.C.: American Psychiatric Publishing.

Clover, Joshua. 2016. *Riot. Strike. Riot: The New Era of Uprisings*. New York/London: Verso Books.

Fuss, Diana. 2015. *The Sense of an Interior: Four Writers and the Rooms that Shaped Them*. New York: Routledge.

Perec, Georges. 2010. "An Attempt at Exhausting A Place in Paris". Translated by Marc Lowenthal. Cambridge, MA: Wakefield Press.

Perec, Georges. 1992. "Tentativa de agotar un lugar parisino". Traducido por Jorge Fondebrider. Rosario: Beatriz Viterbo Editora.

Perec, Georges. 2000. "Tentative d'épuisement d'un lieu parisien". Paris: Christian Bourgois.

Pessoa, Fernando. 2007. *The Selected Prose of Fernando Pessoa*. Translated by Richard Zenith. New York: Grove Press.

Proust, Marcel. 2015–2016. *In Search of Lost Times, Complete & Unabridged*. Translated by C.K. Scott Moncrieff and Stephen Hudson. David Rehak.

Omspelning har sammanställts i samband med Lena Séraphins postdoktorala forskning vid Konstfack under hösten 2017/Replay has been mounted in conjunction with Lena Séraphin's post-doctoral research at Konstfack University College of Arts, Crafts and Design during autumn 2017/ Uusintaotto on toteutettu osana Lena Séraphinin postdoc-tutkimusta Tukholman Konstfackissa syksyllä 2017/Repetición se ha recopilado en relación con la investigación postdoctoral de Lena Séraphin en Konstfack durante el otoño de 2017.

Omspelning procueras av Stiftelsen Pro Artibus och understöds av Nordisk kulturkontakt samt den spanska ambassaden i Finland /Replay is produced by Pro Artibus Foundation, with support from Nordic Culture Point and the Spanish Embassy in Helsinki /Uusintaotto on Pro Artibus -säätiön tuottama. Sitä ovat tukeneet Pohjoismainen kulttuuripiste ja Espanjan Suomen suurlähetystö /Repetición ha sido financiado por el Fideicomiso Pro Artibus con apoyo de Contacto Cultural Nórdico y de la Embajada de España en Finlandia.

Upplaga 200, inklusive numrerad upplaga för Stiftelsen Pro Artibus (1-100) /Edition of 200, including a numbered edition for Pro Artibus Foundation (1-100) /Painos 200 kpl, mukaan lukien Pro Artibus -säätiön numeroidut niteet (1-100) / Edición 200 ejemplares, incluyendo edición numerada para el Fideicomiso Pro Artibus (1-100).

STIFTELSEN PRO ARTIBUS

www.proartibus.fi

Redaktör/Editor/Toimittaja

Lena Séraphin

Översättning, korrekturläsning/

Translation, proofreading/Käännös, oikoluku/

Traducción, corrector de textos

Mike Garner, María Elena Guzmán,

Lina Alsbjer-Lundin & Tomi Snellman

Formgivning/Graphic design/

Graafinen suunnittelu/Diseño gráfico

Jonas Williamsson

Tryck/Printing/Painatus/Impresión

Narayana Press, Danmark 2017

Skribenterna ansvarar för sina personliga åsikter

och äger upphovsrätt till sitt eget material /The

writers are responsible for their own personal

opinions and retain the copyright on their own

material /Kirjoittajat ovat kukin vastuussa omista

mielipiteistään, ja jokaisella on tekijänoikeus

omaan materiaaliinsa / Los escritores son

responsables de sus opiniones personales y poseen

los derechos de autor de su propio material.

ISBN 978-952-68160-7-4 (hft)

ISBN 978-952-68160-8-1 (pdf)

